

2002

No. 42

**STAATSBLAD
VAN DE
REPUBLIEK SURINAME**

WET van 3 juni 2002, houdende bepalingen ter stimulering van investeringen in Suriname (Investeringswet 2001).

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat het wenselijk is, ter bevordering van investeringen in Suriname, nieuwe regels vast te stellen.

Heeft, gehoord de Staatsraad, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet:

HOOFDSTUK I

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

1. In deze wet en de daarop berustende regelingen wordt verstaan onder:
- a. de Minister : de Minister van Financiën;
 - b. Investsur : het in artikel 16 lid 1 bedoelde Instituut ter bevordering van investeringen, dat is ingesteld bij wet van 3 juni 2002 (S.B. 2002 no. 41);

2002

- 2 -

No. 42

- c. Onderneming : een onderneming in de zin van de Inkomstenbelasting 1922 (G.B. 1921 no. 112, geldende tekst G.B. 1960 no. 84, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2000 no. 123);
- d. Ondernemer : een ondernemer in de zin van de Inkomstenbelasting 1922;
- e. Nieuwe onderneming : een onderneming die daadwerkelijk gestart is met nieuwe ondernemingsactiviteiten;
- f. Investeren : het aangaan van verplichtingen ter zake van het aanschaffen of verbeteren van een bedrijfsmiddel, alsmede het maken van voortbrengingskosten daarvoor, voor zover deze verplichtingen en kosten op de ondernemer drukken;
- g. Bedrijfsmiddel : een zaak die voor het uitoefenen van een onderneming wordt gebruikt en waarover conform artikel 10, lid 2, van de Inkomstenbelasting 1922 mag worden afgeschreven;
- h. Winst/Verlies : winst/verlies in de zin van de Inkomstenbelasting 1922;
- i. Afschrijving : hetgeen daaronder wordt verstaan voor de toepassing van artikel 10, lid 2, Inkomstenbelasting 1922;
- j. Jaar : een belastingjaar in de zin van de Inkomstenbelasting 1922;
- k. Vennootschap : een naar Surinaams recht opgerichte naamloze vennootschap, die voor de toepassing van de Inkomstenbelasting 1922 tevens hier te lande is gevestigd;

- l. Inhoudingsplichtige : inhoudingsplichtige in de zin van de Wet Loonbelasting (S.B. 1981 no. 181, geldende tekst S.B. 1985 no. 10, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1994 no. 88);
- m. Werknemer : een werknemer in de zin van de Wet Loonbelasting;
- n. Tijdvak : een tijdvak in de zin van de Wet Loonbelasting;
- o. Loon uit dienstbetrekking : loon uit dienstbetrekking in de zin van de Wet Loonbelasting;
- p. Invoerwaarde : invoerwaarde in de zin van de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 (S.B. 1995 no.111);
- q. Getaxeerde waarde : getaxeerde waarde in de zin van de Wet Tarief van Invoerrechten 1996;
- r. Klein mijnbouw : klein mijnbouw in de zin van de Mijnbouwwet 1986 (S.B. 1986 no. 28);
- s. Bouwmaterialen : bouwmaterialen in de zin van de Mijnbouwwet 1986.
- t. Sektor Minister : de Minister die op grond van het Besluit Taakomschrijving Departementen 1991 (S.B.1991 no. 58) belast is met de zorg van de sektor waarin de investering gepleegd wordt.

2. Voor zover van belang voor de toepassing van deze wet, worden in gevallen waarin in deze wet niet is voorzien, de bepalingen van de Inkomstenbelasting 1922, de Wet Loonbelasting, de Wet Omzetbelasting 1997 (S.B.1997 no.87), de Scheepvaartwet (G.B. 1908 no. 75, geldende tekst G.B. 1939 no. 30, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1994 no. 61), de Wet Tarief van Invoerrechten 1996, de Wet op het Statistiekrecht 1973 (G.B. 1973 no. 9, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1994 no. 60) en overige relevante wettelijke bepalingen, overeenkomstig toegepast.

Artikel 2

1. Een ondernemer, die van zijn ondernemingsuitoefening een regelmatige boekhouding voert met geregelde jaarlijkse afsluitingen en in een jaar investeert in bedrijfsmiddelen bestemd om te worden gebruikt in het kader van zijn onderneming in één van de in artikel 3 leden 1 en 2 genoemde sectoren, kan op verzoek in aanmerking komen voor één of meer faciliteiten uit deze wet.

2. De in lid 1 van dit artikel bedoelde boekhouding wordt in elk geval geacht niet regelmatig te worden gevoerd, indien deze niet zodanig is ingericht dat de voor de toepassing van deze wet noodzakelijke gegevens daaraan onmiddellijk en met de vereiste mate van nauwkeurigheid kunnen worden ontleend.

Artikel 3

Tenzij in deze wet anders is bepaald, komen voor de in deze wet genoemde faciliteiten in aanmerking investeringen in de sectoren landbouw, veeteelt, visserij, aquacultuur, mijnbouw, bosbouw, toerisme, met uitzondering van de inrichting en exploitatie van casino's, industrie, handel, bouwnijverheid, dienstverlening en beroepsvervoer.

HOOFDSTUK II**FISCALE FACILITEITEN****Artikel 4**

1. Bij de berekening van de in een jaar genoten winst voor de heffing van de inkomstenbelasting wordt het bedrag van de investering in een bedrijfsmiddel willekeurig afgeschreven, indien het bedrag van deze investering in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde is van vijfduizend US dollar.
2. Indien een bedrijfsmiddel nog niet daadwerkelijk in gebruik is genomen, kan in een jaar ten hoogste het bedrag, dat ter zake van de investering in dat jaar is betaald, willekeurig worden afgeschreven.
3. De som van de afschrijvingen op de voet van de leden 1 en 2 van dit artikel is ten hoogste het bedrag van de investering in het desbetreffende bedrijfsmiddel.
4. Voor de toepassing van dit artikel wordt met een investering in een bedrijfsmiddel gelijkgesteld:
 - a. de verbetering van grond, indien op de verbeteringskosten pleegt te worden afgeschreven;
 - b. de wijziging van de bestemming van een bedrijfsmiddel als bedoeld in lid 5 van dit artikel, onder e, zodanig dat het bedrijfsmiddel wordt gebruikt voor het in de Republiek Suriname uitoefenen van een onderneming of een gedeelte van een onderneming; als bedrag van de investering geldt de waarde in het economische verkeer van het bedrijfsmiddel op het moment van de bestemmingswijziging.
5. Voor de toepassing van dit artikel worden niet tot bedrijfsmiddelen gerekend:
 - a. grond, daaronder begrepen de ondergrond van gebouwen;
 - b. woonhuizen en gedeelten van bedrijfspanden, die voor bewoning worden gebruikt;

- c. personenauto's, die niet worden gebruikt voor beroepsvervoer ten behoeve van derden; onder personenauto's worden in dit verband mede verstaan vrachtauto's met een laadvermogen van minder dan duizend kilogram, die tevens zijn ingericht voor het vervoer van meer dan drie personen, de bestuurder inbegrepen;
- d. effecten, vorderingen, goodwill, vergunningen en concessies;
- e. bedrijfsmiddelen, die worden gebruikt voor het uitoefenen van een onderneming of een gedeelte van een onderneming op de winst waarvan een regeling ter voorkoming van dubbele belasting van toepassing is.

Artikel 5

1. Bij de berekening van de in een jaar genoten winst voor de heffing van de inkomstenbelasting, wordt een aftrek van fictieve interest toegepast, ter zake van de investering in een bedrijfsmiddel, die wordt gedaan uit eigen liquide middelen.
2. De aftrek is zes procent van het geïnvesteerde bedrag, indien de investering in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde van honderdduizend US dollar bedraagt en door de belanghebbende geen verzoek wordt gedaan om toepassing van artikel 4 van deze wet.
3. De in lid 1 van dit artikel bedoelde aftrek is tien procent, indien de investering betrekking heeft op een bedrijfsmiddel ten behoeve van een onderneming, die tenminste tachtig procent van de jaarlijks door haar geproduceerde goederen en/of diensten buiten Suriname afzet en voor het overige wordt voldaan aan het gestelde in lid 2 van dit artikel.
4. De in lid 1 van dit artikel bedoelde aftrek wordt toegepast in het jaar van investeren en de vier daarop volgende jaren en wordt berekend over ten hoogste het bedrag dat feitelijk is betaald ter zake van de betreffende investering.

5. Verzoeken voor toepassing van de in lid 1 van dit artikel bedoelde faciliteit kunnen worden ingediend tot uiterlijk vijf jaar na de datum van inwerkingtreding van deze wet.

Artikel 6

1. Bij het bepalen van het zuiver inkomen, dan wel het belastbaar bedrag voor de heffing van de inkomstenbelasting, wordt ter zake van de in lid 2 van dit artikel aangewezen investering in een bedrijfsmiddel een investeringsaftrek toegepast. Deze aftrek wordt toegepast nadat eventueel te verrekenen verliezen op de in een jaar genoten winst in mindering zijn gebracht.

2. De investeringsaftrek wordt berekend over het bedrag van de investering in een bedrijfsmiddel en is:

- a. twintig procent, voor de investering in door de Regering aangewezen regio's, waarvan het geïnvesteerde bedrag in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde is van twintigduizend US dollar;
- b. tien procent voor de investering, die door de Regering is aangewezen als een investering in het belang van de bescherming van het milieu, waarvan het geïnvesteerde bedrag in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde is van duizend US dollar.

3. Indien een bedrijfsmiddel nog niet daadwerkelijk in gebruik is genomen, wordt de investeringsaftrek in een jaar berekend over ten hoogste het bedrag, dat ter zake van de investering in het bedrijfsmiddel in dat jaar feitelijk is betaald.

4. Voor de toepassing van dit artikel is het bepaalde in artikel 4, leden 4 en 5, van overeenkomstige toepassing.

Artikel 7

1. Indien in een jaar een bedrijfsmiddel wordt vervreemd, waarvoor in één van de vijf voorafgaande jaren investeringsaftrek is genoten, wordt bij het bepalen van het zuiver inkomen, dan wel het belastbaar bedrag voor de heffing van de inkomstenbelasting voor het desbetreffende jaar, een desinvesteringsbijtelling toegepast.

2. De bijtelling houdt in een verhoging van het zuiver inkomen of het belastbaar bedrag en wordt berekend over de overdrachtprijs van het bedrijfsmiddel, naar een gelijk percentage als ter zake van de investering in dat bedrijfsmiddel als investeringsaftrek in aanmerking is genomen; de bijtelling is ten hoogste het bedrag waarvoor de investeringsaftrek is toegepast.

3. Met vervreemding wordt gelijkgesteld:

- a. het onttrekken van een bedrijfsmiddel aan de onderneming, waarbij als overdrachtprijs geldt de waarde in het economische verkeer van het bedrijfsmiddel, op het moment van onttrekking;
- b. het genieten van een vermindering, teruggaaf of vergoeding, waarbij als overdrachtprijs geldt het bedrag van de vermindering, teruggaaf of vergoeding;
- c. het wijzigen van de bestemming van een bedrijfsmiddel zodanig dat wordt voldaan aan de omschrijving van artikel 4, lid 5, onder e, waarbij als overdrachtprijs geldt de waarde in het economische verkeer van het bedrijfsmiddel, op het moment van bestemmingswijziging;
- d. het niet in gebruik nemen van een bedrijfsmiddel binnen drie jaar na de aanvang van het jaar waarin de investering in het desbetreffende bedrijfsmiddel heeft plaatsgevonden, waarbij als overdrachtprijs geldt het bedrag van de investering.

Artikel 8

1. Indien een vennootschap alle aandelen bezit van een andere vennootschap, kan voor de heffing van de inkomstenbelasting het belastbaar bedrag van de eerstbedoelde vennootschap worden verrekend met het belastbaar bedrag van de laatstbedoelde vennootschap, indien wordt voldaan aan de volgende vereisten:
 - a. een verzoek voor verrekening wordt door beide vennootschappen gezamenlijk ingediend;
 - b. de tijdvakken waarover de heffing van de inkomstenbelasting plaatsvindt, vallen voor beide vennootschappen samen;
 - c. de winst van de laatstbedoelde vennootschap is behaald met het uitoefenen van een nieuwe onderneming;
 - d. bij het bepalen van de in een jaar genoten winst zijn voor beide vennootschappen dezelfde bepalingen van de Inkomstenbelasting 1922 van toepassing;
 - e. elk van de vennootschappen oefent een onderneming uit in één van de in artikel 3, lid 1, genoemde sectoren.
2. De in lid 1 van dit artikel bedoelde verrekening vindt plaats met ingang van het jaar waarin het in lid 1 onder a bedoelde verzoek is goedgekeurd.
3. Goedkeuring voor de in lid 1 van dit artikel bedoelde verrekening wordt verleend voor een aaneengesloten periode van vijf jaar.

Artikel 9

1. De in een jaar genoten winst wordt, met ingang van het jaar waarin daadwerkelijk een aanvang is gemaakt met de uitoefening van de onderneming en de daarop volgende negen jaren, voor de heffing van de inkomstenbelasting vrijgesteld, indien wordt voldaan aan de volgende vereisten:
 - a. de winst is behaald met een nieuwe onderneming;
 - b. de onder a bedoelde onderneming, behoudens het bepaalde in artikel 25, wordt uitgeoefend in één van de in artikel 3 genoemde sectoren;

- c. er geen aanspraak wordt gemaakt op de faciliteiten genoemd in de artikelen 4, 5, 6, 8 en 13;
 - d. er wordt voldaan aan de bij staatsbesluit nader vastgestelde voorwaarden ter zake van het in de onder a bedoelde onderneming in bedrijfsmiddelen geïnvesteerde vermogen en het aantal arbeidsplaatsen dat wordt geschapen met de uitoefening van die onderneming.
2. De in lid 1 van dit artikel bedoelde vrijstelling vervalt zodra en voor zover in enig jaar de som van de winsten, na aftrek van eventuele verliezen, in de jaren tot dat tijdstip tweemaal het bedrag van het tot dat tijdstip in de onderneming geïnvesteerde vermogen te boven gaat.

Artikel 10

1. Indien voor het gebruik in het kader van een onderneming bedrijfsmiddelen, dan wel goederen bestemd voor de vervaardiging van bedrijfsmiddelen, worden ingevoerd, wordt hiervoor vrijstelling van invoerrecht verleend.
2. Vrijstelling wordt eerst verleend, indien de invoerwaarde van een bedrijfsmiddel, zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel, in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde is van tienduizend US dollar.
3. Indien de vrijstelling betrekking heeft op goederen voor de vervaardiging van een bedrijfsmiddel, zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel, wordt deze verleend indien het bedrag van de totale invoerwaarde van deze goederen in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde is van vijfduizend US dollar.
4. Voor de toepassing van dit artikel is het bepaalde in artikel 5, lid 5 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 10a

1. Indien op grond van artikel 10 vrijstelling van invoerrecht wordt verleend, wordt, voor zover van toepassing, eveneens vrijstelling van omzetbelasting verleend.
2. Vrijstelling van omzetbelasting wordt eveneens verleend ter zake van een investering in een bedrijfsmiddel, dat in Suriname is voortgebracht, dan wel voor een investering in, in Suriname voortgebrachte, goederen ter vervaardiging van bedrijfsmiddelen.
3. De in lid 2 bedoelde vrijstelling van omzetbelasting wordt verleend indien het totale bedrag van de investering in elk van de bedoelde gevallen in Surinaamse gulden de tegenwaarde is van vijfduizend US dollar.
4. Voor de toepassing van dit artikel is het bepaalde in artikel 5, lid 5, van overeenkomstige toepassing.

Artikel 11

1. Indien een bedrijfsmiddel, waarvoor op grond van artikel 10, lid 1, vrijstelling van invoerrecht is genoten of op grond van artikel 10a, lid 1, vrijstelling van omzetbelasting is genoten, binnen drie jaar na de invoer dan wel de investering wordt vervreemd, is door de vervreemder, voor zover van toepassing, alsnog invoerrecht en omzetbelasting verschuldigd, tenzij aan de verkrijger dezelfde vrijstelling is verleend. Het verschuldigde invoerrecht of de verschuldigde omzetbelasting is gelijk aan het bedrag van de ter zake eerder genoten vrijstelling.
2. Indien goederen voor de vervaardiging van bedrijfsmiddelen, waarvoor op grond van artikel 10, lid 1, vrijstelling van invoerrecht is genoten of op grond van artikel 10a, lid 2, vrijstelling van omzetbelasting is genoten, uiterlijk een jaar na de invoer dan wel de investering, niet zijn gebruikt voor de vervaardiging van het betreffende bedrijfsmiddel, is alsnog invoerrecht en omzetbelasting verschuldigd.

Het verschuldigde invoerrecht of de verschuldigde omzetbelasting is gelijk aan het bedrag van de ter zake eerder genoten vrijstelling.

3. Voor de toepassing van dit artikel is, onverminderd het bepaalde in leden 1 en 2 van dit artikel, het bepaalde in artikel 7, lid 3, van overeenkomstige toepassing.

Artikel 12

1. Vrijstelling van statistiekrecht wordt verleend voor zover de faciliteit genoemd in artikel 10 van toepassing is.
2. Statistiekrecht is alsnog verschuldigd voor zover overeenkomstig artikel 11 alsnog invoerrecht verschuldigd is.

Artikel 13

1. Een inhoudingsplichtige komt in aanmerking voor een vermindering van de over een tijdvak op de voet van hoofdstuk III van de Wet Loonbelasting af te dragen belasting, indien hij een nieuwe onderneming uitoefent in een door de Regering aangewezen regio.
2. De vermindering bedraagt tien procent van het loon, dat door de inhoudingsplichtige in het in lid 1 van dit artikel bedoelde tijdvak is uitbetaald aan werknemers, ter zake van daadwerkelijk in de aangewezen regio verrichte werkzaamheden, met dien verstande dat de vermindering niet meer kan bedragen dan de loonbelasting, die zonder toepassing van dit artikel anders over dat loon zou zijn verschuldigd.
3. Goedkeuring voor toepassing van de in lid 1 van dit artikel bedoelde vermindering wordt verleend voor een aaneengesloten periode van vijf jaar.
4. Voor de toepassing van dit artikel is het bepaalde in artikel 5, lid 5, van overeenkomstige toepassing.

5. Bij staatsbesluit kan het in lid 2 van dit artikel genoemde percentage worden aangepast en de in lid 4 van dit artikel bedoelde termijn worden verlengd, waarbij tevens nadere voorwaarden kunnen worden gesteld.

HOOFDSTUK III

NIET-FISCALE FACILITEITEN

Artikel 14

1. Indien de Minister een faciliteit uit deze wet verleent, zal voor zover vereist en met inachtneming van ter zake geldende bepalingen ten aanzien van in- en uitvoer van deviezen door de daartoe bevoegde instantie tevens een vergunning worden verleend voor overmakingen in verband met:

- a. de terugbetaling van uit het buitenland verkregen eigen vermogen ter financiering van investeringen in de zin van deze wet;
- b. de uitkering van winst en/of dividend;
- c. de betaling van interest en aflossingen op in het buitenland geleend vermogen ter financiering van investeringen in de zin van deze wet;
- d. de betaling van vergoedingen voor management, technische assistentie, know-how, licenties en dergelijke.

2. In afwijking van het bepaalde in artikel 1, lid 1, onder h, wordt voor de toepassing van dit artikel met winst bedoeld de commerciële winst.

3. Bij het verlenen van de in lid 1 van dit artikel bedoelde vergunning kan de bevoegde instantie nadere voorwaarden stellen.

Artikel 15

1. Indien de Minister een faciliteit uit deze wet verleent, zal voor zover vereist en met inachtneming van ter zake geldende bepalingen door de daartoe bevoegde instantie tevens een vergunning worden verleend ten aanzien van :

- a. verblijf en vestiging van buitenlands personeel;
- b. tewerkstelling van buitenlands personeel;
- c. vestiging van een onderneming;
- d. in- en uitvoer van goederen en diensten.

2. Bij staatsbesluit kan toepassing van het bepaalde in lid 1 van dit artikel worden uitgebreid.

HOOFDSTUK IV

FORMALITEITEN

Artikel 16

1. Verzoeken om toepassing van faciliteiten uit deze wet worden door de ondernemer schriftelijk ingediend bij Investsur.

2. Investsur stuurt de ingediende verzoeken, na verificatie, onverwijld, doch niet later dan veertien dagen na indiening bij Investsur, voor advies door naar de betreffende sectorminister(s) en ter beslissing naar de Minister of een andere in artikel 13, lid 1 dan wel 14, lid 1 bedoelde bevoegde instantie.

3 De betreffende sectorminister brengt onverwijld, doch niet later dan vijftien dagen na ontvangst van het door Investsur doorgezonden verzoek, schriftelijk advies uit op het verzoek. Het advies wordt aan Investsur gezonden en aan de Minister of andere beoordelende instantie.

4. Het in lid 3 van dit artikel bedoelde advies wordt door de Minister of andere daartoe bevoegde instantie meegewogen in de op het verzoek te nemen beslissing.

5. De Minister stelt bij beschikking vast, welke bescheiden dienen te worden overgelegd bij aanvragen voor faciliteiten uit deze wet.

Artikel 17

1. Een verzoek om toepassing van de faciliteit genoemd in de artikelen 5, 8 en 9 dient uiterlijk één jaar nadat de nieuwe onderneming is aangevangen, te worden ingediend.
2. Een verzoek om toepassing van een faciliteit genoemd in de artikelen 4 en 6 dient uiterlijk drie maanden na de datum van de desbetreffende investering te worden ingediend.
3. Een verzoek om toepassing van een faciliteit genoemd in artikel 10, leden 1 en 2, artikel 10a, leden 1 en 2 en in artikel 12, lid 1 dient tenminste twee maanden vóór de datum van invoer van het desbetreffende bedrijfsmiddel of datum van investering in het desbetreffende bedrijfsmiddel te worden ingediend.
4. Een verzoek om toepassing van de faciliteit genoemd in artikel 14, dient ten minste twee maanden vóór de overmaking van deviezen te worden ingediend.
6. Overige verzoeken worden onverminderd het bepaalde in artikel 22 lid 1, ingediend op een door belanghebbende te bepalen tijdstip.

Artikel 18

1. De Minister of andere bevoegde instantie geeft op een verzoek om toepassing van een faciliteit een schriftelijke beslissing uiterlijk vijfenveertig dagen na de datum van indiening van het verzoek. Is de beslissing afwijzend, dan worden hierin tevens de gronden aangegeven waarop deze is genomen. Indien de Minister of andere bevoegde instantie bij de beslissing op het ingediende verzoek het in artikel 16, lid 3, bedoelde advies niet overneemt, wordt de betreffende sectorminister hiervan, tegelijk met de verzending van de beslissing aan de belanghebbende, schriftelijk en gemotiveerd in kennis gesteld.

2. Indien de in lid 1 bedoelde beslissing niet binnen de in dat lid bedoelde termijn is afgegeven, wordt het verzoek geacht door de Minister of de andere bevoegde instantie te zijn afgewezen.
3. In afwijking van het bepaalde in lid 2 wordt de in lid 1 genoemde termijn verlengd tot zestig dagen, indien er gegronde redenen bestaan, die het nemen van een beslissing binnen de in lid 1 gestelde termijn verhinderen. De Minister of andere bevoegde instantie stelt de belanghebbende binnen de in lid 1 genoemde termijn gemotiveerd op de hoogte van de verhindering om binnen de termijn een beslissing te nemen. Indien de Minister of andere bevoegde instantie ook na de in de eerste volzin bedoelde verlenging niet tot een beslissing is kunnen komen, wordt het verzoek alsnog geacht te zijn afgewezen.
4. Tegen een afwijzende beslissing van de Minister of andere bevoegde instantie kan de belanghebbende binnen dertig dagen na dagtekening van de beslissing schriftelijk in beroep gaan bij de President van de Republiek Suriname, die op het beroep een schriftelijke en gemotiveerde beslissing geeft. De schriftelijke beslissing van de President van de Republiek Suriname, waarin het beroep wordt toegewezen, wordt voor de uitvoering van deze wet gelijk gesteld met een door de Minister of andere bevoegde instantie ter zake gegeven toewijzende beslissing.
5. Indien een sectorminister zich niet kan verenigen met de door de Minister of andere bevoegde instantie gegeven motivering voor het niet overnemen van zijn in artikel 16, lid 3, bedoelde advies, kan hij tegen de in lid 1 bedoelde beslissing in beroep gaan bij de President van de Republiek Suriname. Dit beroep moet binnen zes dagen na dagtekening van de in lid 1 bedoelde beslissing worden ingediend. Bij toewijzing van het beroep door de President van de Republiek Suriname is de Minister of andere bevoegde instantie gehouden de eerder genomen beslissing met in achtneming van het in artikel 16, lid 3, bedoelde advies te herzien.

6. De President van de Republiek Suriname is bevoegd een door de Minister of andere bevoegde instantie gegeven toewijzende beslissing op een ingediend verzoek gemotiveerd te herroepen, indien hij van oordeel is dat de bedoelde beslissing op onjuiste wettelijke gronden is genomen of niet in het belang van Suriname is. De schriftelijke beslissing van de President van de Republiek Suriname, waarin een toewijzende beslissing wordt herroepen, wordt voor de uitvoering van deze wet gelijkgesteld met de in artikel 19, lid 2, bedoelde intrekking van een faciliteit, met dien verstande dat de voor de intrekking van belang zijnde grond geacht wordt zich te hebben voorgedaan in het jaar waarin het verzoek door belanghebbende is ingediend. De in de eerste volzin bedoelde bevoegdheid van de President van de Republiek Suriname vervalt na verloop van zestig dagen, te rekenen vanaf de dagtekening van de in dit artikel bedoelde oorspronkelijk toewijzende beslissing.

Artikel 19

1. Onverminderd het bepaalde in de Wet Economische Delicten (S.B. 1986 no. 2, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1989 no. 42), de Inkomstenbelasting 1922, de Wet Loonbelasting, de Scheepvaartwet, de Wet Tarief van Invoerrechten 1996, de Wet op het Statistiekrecht 1973 en alle overige relevante wettelijke bepalingen, kan een verleende faciliteit met onmiddellijke ingang worden ingetrokken, indien blijkt dat:

- a. ter verkrijging van een gunstige beslissing op een verzoek onjuiste gegevens zijn verstrekt;
- b. niet (meer) wordt voldaan aan de voor de toekenning van een faciliteit gestelde voorwaarden;
- c. de boekhouding van de ondernemingsuitoefening niet (meer) voldoet aan de in artikel 2 lid 2 gestelde eisen;
- d. niet wordt voldaan aan het gestelde in artikel 22.

2. Indien een faciliteit is ingetrokken, werkt deze intrekking - tenzij uitdrukkelijk anders bepaald - terug tot de aanvang van het jaar waarin de grond zich voor het eerst heeft voorgedaan.

3. Een beslissing tot intrekking van een faciliteit wordt genomen door de Minister of andere bevoegde instantie en, onder vermelding van de gronden, schriftelijk medegedeeld aan de belanghebbende.

4. Bij intrekking van een verleende faciliteit is, voor zover van toepassing en behoudens het bepaalde in artikel 18, lid 6, artikel 18, lid 4, van overeenkomstige toepassing.

5. De beslissingen genoemd in de leden 3 en 4 van dit artikel worden in afschrift ter kennis gebracht van de Inspecteur der Directe Belastingen, de Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen en andere betrokken instanties.

Artikel 20

1. Indien een faciliteit ingevolge artikel 19 lid 1 is ingetrokken, wordt deze intrekking voor de toepassing van de wettelijke voorschriften inzake navordering van inkomstenbelasting aangemerkt als "enig feit" in de zin van artikel 60, lid 1, Inkomstenbelasting 1922.

2. Loonbelasting, die als gevolg van de intrekking alsnog verschuldigd is, wordt nageheven ingevolge de Wet Loonbelasting.

3. Invoerrecht, dat als gevolg van de intrekking alsnog verschuldigd is, wordt nageheven ingevolge het Koninklijk Besluit van 3 april 1869 no. 23 (geldende tekst G.B. 1937 no. 143, zoals sindsdien gewijzigd); de artikelen 62 en 63 van de Scheepvaartwet zijn van overeenkomstige toepassing.

4. Omzetbelasting, die als gevolg van de intrekking alsnog is verschuldigd wordt nageheven ingevolge de Wet Omzetbelasting 1997.

Artikel 21

Een ieder die is betrokken bij de uitvoering van deze wet en daarbij de beschikking krijgt over gegevens waarvan hij of zij het vertrouwelijk karakter kent of redelijkerwijs kan vermoeden, en voor wie niet reeds uit hoofde van ambt, beroep of wettelijk voorschrift ter zake van die gegevens een geheimhoudingsplicht geldt, is wettelijk verplicht tot geheimhouding van die gegevens, behoudens voor zover enig wettelijk voorschrift hem of haar tot mededeling verplicht.

Artikel 22

1. Bij toepassing van een fiscale faciliteit uit deze wet, dient bij indiening van de aangifte inkomstenbelasting en de aangifte omzetbelasting van het eerste jaar waarin de faciliteit is toegepast, naast de wettelijk voorgeschreven bescheiden, een afschrift van de beslissing inhoudende de verlening van de faciliteit te worden bijgevoegd.

2. Naast het bepaalde in lid 1 van dit artikel, dient jaarlijks tevens te worden overgelegd een accountantsverklaring, waaruit blijkt dat het bedrijfsmiddel waarvoor de faciliteit is verleend is aangeschaft, verbeterd dan wel voortgebracht en voorts voor het uitoefenen van de onderneming wordt gebruikt.

Artikel 23

1. De Inspecteur der Directe Belastingen beoordeelt, of een verleende faciliteit ingevolge de artikelen 4, 5, 6, 8, 9 en 13 terecht is toegekend en of deze op een juiste wijze is toegepast. Ter zake van de faciliteit genoemd in artikel 6 lid 2 onder b, kan de Inspecteur een milieu-technisch onderzoek laten verrichten. Voorts controleert de Inspecteur of voldaan is aan de in artikel 22 gestelde vereisten.

2. De Inspecteur Omzetbelasting beoordeelt of een verleende faciliteit ingevolge artikel 10a terecht is toegekend en voorts of deze op een juiste wijze is toegepast.

3. De Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen beoordeelt, of een verleende faciliteit ingevolge de artikelen 10 en 12 terecht is toegekend en voorts of deze op een juiste wijze is toegepast.

4. Indien de Inspecteur der Directe Belastingen, de Inspecteur Omzetbelasting dan wel de Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen van oordeel is dat belanghebbende niet (meer) voldoet aan de gestelde eisen, deelt hij zijn bevindingen onverwijld schriftelijk mee aan Investsur, met afschrift aan belanghebbende.

Artikel 24

1. Controle op de juiste toepassing van de faciliteit genoemd in artikel 15, onder a, vindt plaats door de Afdeling Vreemdelingenzaken van het Ministerie van Justitie en Politie.

2. Controle op de juiste toepassing van de faciliteit genoemd in artikel 15, onder b, vindt plaats door de Dienst Arbeidsinspectie van het Ministerie van Arbeid.

3. Controle op de juiste toepassing van de faciliteit genoemd in artikel 15, onder d, vindt plaats door de Dienst Invoer-, Uitvoer en Deviezencontrole van het Ministerie van Handel en Industrie.

4. Indien een in lid 1 of 2 van dit artikel genoemde dienst van oordeel is, dat belanghebbende niet (meer) voldoet aan de gestelde eisen, deelt hij zijn bevindingen onverwijld schriftelijk mee aan Investsur, met afschrift aan de belanghebbende.

Artikel 25

1. Investerings waarvan het totale bedrag in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde van vijftig miljoen US dollar is en investeringen ten behoeve van de winning en verwerking van bauxiet, koolwaterstoffen, goud en radioactieve delfstoffen, kunnen in aanmerking komen voor faciliteiten die afwijken van de in deze wet genoemde faciliteiten.

2. De faciliteiten, zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel, worden toegekend bij afzonderlijke wet.

HOOFDSTUK V OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 26

1. Faciliteiten, vóór de afkondiging van deze wet verleend op grond van de Investeringswet 1960 (G.B. 1960 no. 17, geldende tekst G.B. 1974 no. 5, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1989 no. 103), blijven onverminderd van kracht voor de periode waarvoor deze zijn verleend.

2. Het bepaalde in lid 1 van dit artikel geldt eveneens voor faciliteiten, die vóór de afkondiging van deze wet zijn verleend op grond van de Mijnbouwwet 1986 (S.B. 1986 no. 28 en de bijbehorende uitvoeringsbesluiten, S.B. 1989 no. 38 t/m 40), de Petroleumwet 1990 (S.B. 1990 no. 7), Grondstoffenbesluit 1997 (S.B.1997 No.48), dan wel bij afzonderlijke wet zijn verleend.

3. Voor zover in deze wet faciliteiten zijn opgenomen, die ruimer zijn dan de in de leden 1 en 2 van dit artikel bedoelde faciliteiten, uitgezonderd de faciliteiten geregeld bij afzonderlijke wet, kan door een belanghebbende het verzoek worden ingediend om voor de resterende periode van een dergelijk op de voet van lid 1 of lid 2 van dit artikel toegekende faciliteit, in aanmerking te komen voor de toepassing van een daarmee vergelijkbare faciliteit uit deze wet.

4. Voor de toepassing van lid 3 van dit artikel gelden de overige bepalingen van deze wet onverkort.

Artikel 27

De toepassing van faciliteiten uit deze wet geschiedt naar de bepalingen, die zijn gesteld voor de periode waarin de desbetreffende investering heeft plaatsgevonden.

Artikel 28

1. Een op grond van deze wet verleende faciliteit kan slechts worden toegepast door degene door of namens wie het aan de verlening van de faciliteit ten grondslag liggende verzoek overeenkomstig artikel 16 is gedaan.

2. Indien in verband met de omzetting van een onderneming, die niet in de vorm van een vennootschap wordt gedreven, in een wel in zodanige vorm gedreven onderneming, een verzoek tot goedkeuring overeenkomstig artikel 7, lid 6, Inkomstenbelasting 1922 is gedaan, kan tevens een verzoek worden gedaan dat voor de verdere toepassing van een op grond van deze wet verleende faciliteit, degene voor wiens rekening en risico de onderneming na die omzetting wordt voortgezet, in de plaats treedt van degene, door of namens wie het in lid 1 van dit artikel bedoelde verzoek is gedaan.

3. Het bepaalde in lid 2 van dit artikel is van overeenkomstige toepassing in geval van de overgang van een onderneming door het overlijden van degene voor wiens rekening en risico de betreffende onderneming tot het tijdstip van overlijden werd gedreven.

Artikel 29

De Minister maakt ingevolge deze wet genomen beslissingen bekend in het Advertentieblad van de Republiek Suriname.

Artikel 30

1. Deze wet kan worden aangehaald als: Investeringswet 2001.
2. Zij wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.
3. Zij treedt in werking met ingang van de dag volgende op die van haar afkondiging.

4. De Investeringswet 1960 wordt ingetrokken.
5. De Minister van Financiën is belast met de uitvoering van deze wet.

Gegeven te Paramaribo, de 3e juni 2002.

R.R.VENETIAAN

Uitgegeven te Paramaribo, de 17e juli 2002.
De Minister van Binnenlandse Zaken,

U.JOELLA – SEWNUNDUN

WET van 3 juni 2002, houdende bepalingen ter stimulering van investeringen in Suriname (Investeringswet 2001).

MEMORIE VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

Investeringsbeslissingen van ondernemers kunnen voor de gehele samenleving diep ingrijpende gevolgen hebben. Investerings zorgen enerzijds voor economische groei en verbetering van de werkgelegenheid. Het uitblijven van investeringen kan anderzijds leiden tot stagnatie op diverse gebieden. Door investeringen schept de ondernemer voor zichzelf de mogelijkheid om verschillen tussen de feitelijk bestaande productiestructuur en de op termijn gewenste productiestructuur te overbruggen. Daarmee verschaft hij zich de benodigde flexibiliteit om, in zijn streven naar continuïteit, in te spelen op veranderingen van vraag-en aanbodfactoren en wijzigingen in de kostenstructuur.

In het kader van de uitvoering van het Meerjaren Ontwikkelingsprogramma 2001 – 2006 (MOP 2001 - 2006) is het gewenst dat ter stimulering van economische groei en werkgelegenheid, aan het bedrijfsleven voldoende prikkels worden geboden, die het voor hem (weer) aantrekkelijk maken om in Suriname te investeren en daarmee door vergroting van de nationale productie een bijdrage te leveren aan het oplossen van de sociaal-economische problemen.

Het investerings- en vestigingsklimaat voor ondernemers dient daarom ook hierop te worden toegespitst door de invoering van specifieke stimuleringsmaatregelen en het scheppen van essentiële randvoorwaarden. Onder meer op het gebied van fiscale en overige wetgeving, monetair beleid, scholing, infrastructuur, telecommunicatie en het vergunningenbeleid in het algemeen. De basis van een dergelijk investeerdersvriendelijk klimaat zal dus moeten worden gevormd door een samenstel van regelingen en faciliteiten op diverse gebieden. Met de invoering van de Investeringswet 2001 wordt alvast een aanzet gegeven om hierin te voorzien.

Deze wet bevat faciliteiten met zowel een fiscaal als niet-fiscaal karakter. De hoofdmoot wordt gevormd door de faciliteiten met een fiscaal karakter. Hieronder zijn er faciliteiten, die reeds in de Investeringswet 1960 voorkwamen en waarmee dus ook enige ervaring is opgedaan, zoals vrije afschrijving, vrijstelling van inkomstenbelasting, vrijstelling van invoerrecht op de invoer van bedrijfsmiddelen en vrijstelling van statistiekrecht op de invoer van bedrijfsmiddelen. Investeringsaftrek, horizontale verliesverrekening, aftrek fictieve interest op eigen vermogen, vrijstelling van omzetbelasting en vermindering af te dragen loonbelasting, worden echter nu voor het eerst geïntroduceerd.

Met uitzondering van vrije afschrijving, leiden alle hierboven genoemde faciliteiten in meer of mindere mate tot vrijstelling van de betreffende belasting. Vrije afschrijving leidt echter slechts tot uitstel van belasting. Zowel vrijstelling als uitstel van belasting hebben voor de ondernemer een liquiditeits- en rentevoordeel tot gevolg. In geval van vrije afschrijving is het liquiditeitsvoordeel van tijdelijke aard.

Het liquiditeits- en rentevoordeel is overigens afhankelijk van allerlei factoren, zoals de hoogte van het geïnvesteerde bedrag, de belastbare winst, het (marginale) tarief voor de inkomstenbelasting, de te besparen belasting en de te hanteren disconteringsvoet. In een verliessituatie zijn deze voordelen voor de ondernemer pas op termijn merkbaar.

Met het toekennen van bovengenoemde faciliteiten wordt beoogd een verhoging van het te verwachten rendement van investeringen te bereiken, waardoor de financiële risico's die aan deze investeringen zijn verbonden voor de ondernemer eerder aanvaardbaar worden. Verwachte afzetgroei, bezetting van de productiecapaciteit, rendementsverwachtingen en financieringsmogelijkheden zijn onder meer factoren, die in de regel bepalend zijn voor het al of niet tot stand komen van bedrijfsinvesteringen. Doorgaans zijn met name de rendementsverwachtingen daarbij van doorslaggevende betekenis. Fiscale faciliteiten zijn mede van invloed hierop en ontnemen in feite ook daaraan hun belang.

De belastingverlichting, die hiervan het gevolg is, zorgt daarnaast voor een verruiming van de financieringscapaciteit van de ondernemer, hetgeen verbetering betekent van zijn mogelijkheden om een bepaalde investering te realiseren.

Bij de keuze van de fiscale faciliteiten heeft mede gegolden dat de Investeringswet 2001 primair gericht is op het stimuleren van de particuliere sector van onze economie, een sector die volledig afhankelijk is van commerciële winstmogelijkheden. In dit licht bezien, is daarom ervoor gekozen deze wet alleen te doen gelden voor ondernemers, die overeenkomstig de Inkomstenbelasting 1922, belastingplichtig zijn voor de heffing van inkomstenbelasting en die tevens een onderneming hier te lande drijven.

Bij het voorbereiden van de Investeringswet 2001 is ervan uitgegaan dat deze wet op het technische en juridische vlak aan de volgende voorwaarden zou moeten voldoen:

- (i) duidelijkheid en doorzichtigheid: de criteria en de procedure die voor de toekenning van de faciliteiten gelden dienen helder, ondubbelzinnig en eenvoudig te zijn;
- (ii) objectiviteit en rechtszekerheid: de beoordelende instantie mag slechts oordelen op grond van de gegeven objectieve criteria; er dient geen ruimte te bestaan om bij de beoordeling subjectieve en niet in deze wet gestelde criteria een rol te laten spelen;
- (iii) eenvoud van uitvoering: samenhangend met de eis van duidelijkheid en doorzichtigheid moet de uitvoering van deze wet administratief eenvoudig van opzet zijn en slechts de hoogst noodzakelijke administratieve verplichtingen met zich brengen, waarvan de nakoming voorts eenvoudig te controleren is.

In dit verband is ervoor gekozen de aanvraagprocedure zo eenvoudig mogelijk te houden. De Minister van Financiën en de afhankelijk van de toe te kennen faciliteit ter zake bevoegde instanties worden belast met het toekennen van de faciliteiten. Zij worden daarbij ondersteund door een bij wet ingesteld Instituut ter bevordering van investeringen in Suriname (Investsur). Dit instituut coördineert de administratieve afhandeling van ingediende verzoeken en adviseert de Minister in zaken, die de uitvoering van deze wet betreffen.

Omwille van de rechtszekerheid dienen beslissingen op ingediende verzoeken binnen 45 dagen te worden gegeven. Indien dat niet binnen de gestelde termijn gebeurt, wordt het verzoek van rechtswege geacht te zijn afgewezen. Voor de belanghebbende bestaat de mogelijkheid van beroep, voor het geval hij het niet eens mag zijn met een beslissing van de Minister. Investsur coördineert ook de administratieve afhandeling van beroepsschriften.

Tegen de achtergrond van bovengenoemde voorwaarden en in overeenstemming met de keuze voor de belastingplichtige ondernemer als doelgroep, is in de Investeringswet 2001 zoveel mogelijk aansluiting gezocht bij de Inkomstenbelasting 1922, de Wet Loonbelasting en overige relevante wettelijke bepalingen, voor wat betreft het begrippenapparaat en de uitvoering door de belastingdienst.

De aansluiting bij bestaande fiscaal-juridische begrippen heeft als belangrijk voordeel dat de inhoud van kernbegrippen, zoals bijvoorbeeld onderneming, ondernemer, bedrijfsmiddel, afschrijving, inhoudingsplichtige, werknemer en invoerwaarde, die voor de toepassing van de Inkomstenbelasting 1922, de Wet Loonbelasting, de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 (S.B.1995 no.111) en overige relevante wetten reeds nader is bepaald, kan worden overgenomen en gecontinueerd. Hierdoor komt vanaf het begin ook de inhoud van deze kernbegrippen uit de Investeringswet 2001 vast te staan, hetgeen de duidelijkheid en de doorzichtigheid van deze wet en daarmee vooral de rechtszekerheid ten goede komt.

Bovengenoemde aansluiting heeft tevens tot gevolg dat de Belastingdienst wordt belast met de beoordeling van de juiste toepassing van de fiscale faciliteiten. Het voordeel hiervan is dat hierdoor gebruik wordt gemaakt van een dienst, die reeds de nodige ervaring heeft met de heffing van de door ondernemers aan de overheid te verrichten betalingen zoals inkomstenbelasting, loonbelasting, invoerrecht en statistiekrecht.

Bij de in dit kader te verrichten taak kan de Belastingdienst voorts gebruik maken van zijn bevoegdheden, zoals het instellen van een boekenonderzoek. Ook de fiscale boete-regeling kan in bepaalde gevallen van toepassing zijn, terwijl verder gebruik kan worden gemaakt van gegevens, welke reeds met betrekking tot onder meer de fiscale winstbepaling van de belanghebbende beschikbaar zijn. De uitvoering kan administratief worden geëffectueerd door aanpassing van reeds in gebruik zijnde formulieren zoals bijvoorbeeld aangifte- en aanslagbiljetten. Een ander voordeel van de aansluiting bij de fiscale regelgeving is dat in alle gevallen waarin de toepassing van een faciliteit gekoppeld is aan het opleggen van een aanslag, deze aanslag eventueel de basis vormt voor de fiscale rechtsgang, welke na behandeling in bezwaar, voorziet in het beslechten van het geschil door de Raad van Beroep.

De Investeringswet 2001 bevat naast fiscale faciliteiten tevens niet-fiscale faciliteiten. Zoals hiervoor reeds is aangegeven, is voor het tot stand brengen van een gunstig investerings- en vestigingsklimaat in ons land vereist, dat niet alleen op fiscaal terrein, maar ook op allerlei andere terreinen de daartoe noodzakelijke voorzieningen worden getroffen. De niet-fiscale faciliteiten betreffen vergunningen voor het overmaken van deviezen, het verblijf, de vestiging en de tewerkstelling van buitenlands personeel, de vestiging van een onderneming en de in- en uitvoer van goederen en diensten. Bovendien wordt, voor zover vereist dan wel noodzakelijk, medewerking verleend bij de verkrijging van exploratie-, exploitatie- en concessierechten en domeingrond.

De Regering is van oordeel dat het structureel uitblijven van beduidende investeringen in de productieve sector gedurende de laatste jaren, ertoe heeft geleid dat in aanzienlijke mate roofbouw is gepleegd op het aanwezige productie-apparaat. Met het oog op het herstel van de capaciteit, die mede hierdoor verloren is gegaan, is er voor gekozen om, met inachtneming van de gestelde voorwaarden, faciliteiten uit deze wet in beginsel van toepassing te laten zijn voor alle investeringen in bedrijfsmiddelen. Het maakt in feite niet uit of het gaat om een nieuwe, een uitbreidings- of een vervangingsinvestering.

Een nadere motivering kan onder meer in het volgende worden gevonden:

- (i) het achterwege blijven van vervangingsinvesteringen betekent een verdere inkrimping van het huidige productie-apparaat;
- (ii) vervanging houdt veelal een modernisering van het productie-apparaat in en leidt daardoor tot een efficiëntere productie;
- (iii) vervangingsinvesteringen gaan vaak gepaard met een uitbreiding van het investeringsvolume van de onderneming of geven een aanzet daartoe;

De faciliteiten uit deze wet zijn gericht op het stimuleren van activiteiten in de sectoren, die voldoende perspectieven bieden om de reeds aanwezige potentie direct dienstbaar te maken aan verhoging van de nationale productie, vergroting van de werkgelegenheid en verbetering van de deviezenpositie. Daarbij zal de nadruk dienen te liggen op de optimale benutting van de natuurlijke mogelijkheden die in dit verband in Suriname aanwezig zijn. Landbouw, mijnbouw en bosbouw, zijn de sectoren waar traditioneel de meeste belangstelling naar uitgaat en waar nog steeds genoeg ruimte bestaat voor aanzienlijke uitbreiding. Aan deze rij zijn toegevoegd veeteelt, visserij, aquacultuur, industrie, handel, bouwnijverheid, dienstverlening, beroepsvervoer en toerisme. Voorts de sector dienstverlening, voorzover het een onderneming betreft, die hoofdzakelijk diensten verleent ten behoeve van in het buitenland gevestigde ondernemingen.

Gezien de mogelijkheden die er bestaan, verdienen deze sectoren meer aandacht van de investeerders dan tot nu toe hieraan wordt besteed.

Met het opnemen van de sector dienstverlening in deze rij wordt ingespeeld op de mogelijkheden, die Suriname als zogenaamd "lage lonen" land biedt voor grote ondernemingen in het buitenland om met gebruikmaking van de bestaande infrastructuur op het gebied van telecommunicatie, bijvoorbeeld e-commerce en data-transmissie/entry, bepaalde zeer arbeidsintensieve administratieve werkzaamheden in Suriname te laten verrichten. Op deze wijze kan reeds met een relatief bescheiden investering een behoorlijk aantal arbeidsplaatsen worden geschapen en kunnen voorts met de verleende diensten deviezen worden gegenereerd.

ARTIKELGEWIJS

HOOFDSTUK I

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In dit artikel zijn enkele definities van begrippen opgenomen. Zoals reeds vermeld in de algemene inleiding, is voor de objectiviteit en duidelijkheid van deze wet, alsmede voor de rechtszekerheid, voor een aantal kernbegrippen nauw aansluiting gezocht bij het begrippenapparaat van de Inkomstenbelasting 1922, de Wet Loonbelasting, de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 (S.B. 1995 no. 111) en andere relevante wetten.

Met de Minister wordt bedoeld de Minister van Financiën, die verantwoordelijk is voor het investeringsbeleid, de staatsfinanciën en de heffing van belastingen.

Voor een effectieve uitvoering van deze wet is het echter geboden dat de Minister over vrijwel alle zaken de implementatie en uitvoering rakende, naast de gevallen waarin in deze wet uitdrukkelijk is voorzien, nauw overleg heeft met de Minister van Handel en Industrie, die de verantwoordelijkheid draagt voor het beleid op het gebied van handel en industriële ontwikkeling. Omwille van de duidelijkheid naar het publiek toe is ervoor gekozen de uitvoering in handen van een minister te leggen. Echter zal overleg dienen plaats te vinden in alle gevallen waarin verzoeken worden ingediend voor niet – fiscale faciliteiten, die de verantwoordelijkheid van een andere bevoegde instanties betreffen.

Investsur is het instituut dat in naam van de Minister de administratieve afhandeling van verzoeken om toekenning van faciliteiten en andere werkzaamheden die daarmee samenhangen coördineert. Investsur wordt bij aparte wet ingesteld.

Met een nieuwe onderneming wordt bedoeld een onderneming, die daadwerkelijk nieuwe ondernemingsactiviteiten start. De rechtsvorm waarin ondernemingsactiviteiten worden uitgeoefend is minder van belang. Indien activiteiten van een bestaande dan wel gestaakte onderneming worden voortgezet door een nieuwe onderneming, die wordt gedreven voor rekening van dezelfde gerechtigden tot de winst van de eerstbedoelde onderneming, worden deze activiteiten niet als nieuwe onderneming aangemerkt.

Een vennootschap is een naar Surinaams recht opgerichte naamloze vennootschap waarvan de feitelijke leiding tevens in Suriname gevestigd is. Het betreft een vennootschap waarvan de ondernemingsactiviteiten feitelijk in Suriname worden uitgeoefend.

Onder investeren wordt verstaan het aangaan van verplichtingen ter zake van het aanschaffen of verbeteren van een bedrijfsmiddel, alsmede het maken van voortbrengingskosten daarvoor, voor zover deze verplichtingen en kosten op de ondernemer drukken. Bij het aangaan van verplichtingen gaat het veelal om de koop- of aanbestedingscontracten ter zake van de aanschaf van bedrijfsmiddelen.

Voortbrengingskosten worden gemaakt als het bedrijfsmiddel in de eigen onderneming wordt vervaardigd en dienen dus uit de administratie te blijken.

Voor de inhoud van de begrippen onderneming, ondernemer, bedrijfsmiddel, winst, verlies, afschrijving, jaar, inhoudingsplichtige, werknemer, tijdvak, loon uit dienstbetrekking, invoerwaarde, getaxeerde waarde, klein mijnbouw en bouwmaterialen, wordt verwezen naar de inhoud van deze begrippen in de genoemde wetten.

Lid 2 regelt de samenhang tussen de Investeringswet 2001, de Inkomstenbelasting 1922, de Wet Loonbelasting, de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 en de overige relevante wetten. Zoals reeds is aangegeven in de algemene inleiding, is ten aanzien van het begrippenapparaat zoveel mogelijk aansluiting gezocht bij reeds bestaande wettelijke regelingen. Deze samenhang dient ter vergroting van de duidelijkheid, objectiviteit en daarmee de rechtszekerheid bij de toepassing van deze wet.

Artikel 2

Dit artikel regelt de algemene voorwaarden waaraan moet worden voldaan om in aanmerking te komen voor faciliteiten uit deze wet. Er zal sprake moeten zijn van: a. een investering; b. in een bedrijfsmiddel; c. door een ondernemer; d. die van zijn bedrijfsuitoefening een regelmatige boekhouding voert; e. de onderneming wordt gedreven in een sector genoemd in artikel 3, lid 1. De voorwaarde dat van de ondernemingsuitoefening een regelmatige boekhouding met geregelde jaarlijkse afsluitingen moet worden gevoerd, is opgenomen om de controle-mogelijkheid voor de juiste toepassing van faciliteiten uit deze wet te waarborgen. Voor de uitleg van dit begrip is aansluiting gezocht bij ondermeer de artikelen 21, lid 4, en 22, lid 7, van de Inkomstenbelasting 1922.

Lid 2 geeft aan dat in elk geval geen sprake is van het voeren van een regelmatige boekhouding als uit de boekhouding niet de noodzakelijke gegevens kunnen worden ontleend ter beoordeling van de juiste toepassing van faciliteiten uit de Investeringswet 2001.

Artikel 3

Lid 1 regelt de sectoren waarin de onderneming moet worden gedreven om in aanmerking te komen voor faciliteiten uit deze wet. Om dit te beoordelen wordt in beginsel aangesloten bij de doelomschrijving, zoals dat uit de inschrijving in het register van de Kamer van Koophandel en Fabrieken blijkt. Indien het gaat om een rechtspersoon kunnen ook de statuten hierin voorts een aanknopingspunt bieden. Daarnaast zal door periodieke controle van de feitelijke werkzaamheden van de ondernemer, door ondermeer de Belastingdienst en Investsur, de juistheid van het een en ander kunnen worden geverifieerd. Gekozen is voor de sectoren landbouw, veeteelt, visserij, aquacultuur, mijnbouw, bosbouw, toerisme, industrie, handel, bouwnijverheid, dienstverlening en beroepsvervoer. Voorts komen voor faciliteiten uit deze wet in aanmerking investeringen in de sector commerciële dienstverlening, voor zover door de onderneming diensten worden verleend ten behoeve van (hoofdzakelijk) niet in Suriname gevestigde ondernemingen. Opname in dit artikel geeft slechts aan dat een bepaalde investering in aanmerking kan komen voor een of meer faciliteiten uit deze wet. In de artikelen, waarin de betreffende faciliteit nader is uitgewerkt, kunnen aanvullende voorwaarden worden opgenomen.

Artikel 4

Dit artikel regelt de willekeurige/vrije afschrijving. Met deze faciliteit wordt in feite inbreuk gemaakt op het bepaalde in artikel 10, tweede lid, Inkomstenbelasting 1922, aangezien uit hoofde van laatstgenoemde bepaling bij de berekening van de in een jaar genoten winst voor de heffing van de inkomstenbelasting, de afschrijving op bedrijfsmiddelen jaarlijks dient te worden gesteld op het gedeelte van de nog niet afgeschreven aanschaffings- of voortbrengingskosten, dat aan het jaar kan worden toegerekend.

In afwijking hiervan is het echter op grond van lid 1 van dit artikel toegestaan het in bedrijfsmiddelen geïnvesteerde bedrag willekeurig/vrij af te schrijven. Dit houdt in dat de ondernemer volledige vrijheid wordt gelaten bij de toerekening van de nutsprestaties (het geïnvesteerde bedrag) van een bedrijfsmiddel aan de verschillende productie jaren daarvan. De ondernemer heeft zelfs de mogelijkheid om het gehele bedrag van de investering in één keer ten laste van de winst te brengen.

Feitelijk bewerkstelligt de vrije afschrijving belastinguitstel voor de ondernemer, een verschuiving van de belastingdruk naar latere jaren. Alleen in geval van een constant, dan wel groeiend investeringsniveau leidt toepassing van de vrije afschrijving tot definitieve belastingbesparing. Uitstel van belasting biedt de ondernemer twee voordelen, namelijk een tijdelijk liquiditeitsvoordeel en een definitief rentevoordeel. Het liquiditeitsvoordeel geldt voor het jaar of de jaren waarin vrije afschrijving wordt toegepast. Daarna wordt het weer ingelopen, doordat de ondernemer dan minder afschrijft dan hij normaal had mogen doen, met als gevolg een relatief hogere winst. De verschuiving van de belastingdruk naar latere jaren heeft ook een definitief rentevoordeel tot gevolg.

Toepassing van vrije afschrijving heeft voorts het bijkomend voordeel, gehele of gedeeltelijke verdamping van verrekenbare verliezen te voorkomen. In verliesjaren hoeft hij immers, anders dan bij normale afschrijving, niet af te schrijven.

Met de vrije afschrijving kan reeds op het tijdstip van investering worden begonnen. Dat is het moment, waarop de verplichtingen terzake van de aanschaf van een bedrijfsmiddel worden aangegaan of - bij productie in eigen onderneming - het tijdstip, waarop een begin wordt gemaakt met het maken van de voortbrengingskosten.

Uit lid 1 blijkt tevens dat de vrije afschrijving slechts kan worden toegepast, indien het geïnvesteerde bedrag per bedrijfsmiddel in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde bedraagt van 5.000 US dollar.

Het betalingsvereiste in lid 2 is bedoeld om oneigenlijk gebruik, door bijvoorbeeld schijncontracten, tegen te gaan.

Ten overvloede is in lid 3 bepaald dat, evenals bij de gewone afschrijving, niet meer vrij mag worden afgeschreven dan het bedrag van de aanschaffings- en voortbrengingskosten van een bedrijfsmiddel. Tot de aanschaffings- en voortbrengingskosten behoren tevens de bijkomende kosten zoals bijvoorbeeld invoerrechten, kosten voor transport- en verzekering, installatiekosten en registratiekosten.

Met lid 4 wordt de mogelijkheid van (vrije) afschrijving uitgebreid tot bepaalde gevallen, die normaliter daarvoor niet in aanmerking zouden komen, omdat er ofwel geen sprake zou zijn van een bedrijfsmiddel, ofwel geen sprake van een investering in de zin van deze wet. Hieronder vallen in de eerste plaats (a) grondverbetering, die geen blijvende waardevermeerdering tot gevolg hebben.

Voorbeelden hiervan zijn: verbetering van landbouwgronden door drainage- of bevoeiingssystemen, omheining en verlichting rondom fabrieksterreinen, kademuren, damwanden en steigers.

Verder wordt met het bepaalde onder b bereikt dat de bestemmingswijziging van een bedrijfsmiddel, die eerder niet, maar voortaan wel wordt gebruikt in het kader van een onderneming in Suriname - en daardoor dienstbaar is aan de Surinaamse economie - ook wordt aangemerkt als een investering voor de toepassing van deze faciliteit. Zie in dit verband ook de toelichting op lid 5 onder e.

In lid 5 worden groepen bedrijfsmiddelen vermeld, die voor de toepassing van dit artikel niet als bedrijfsmiddel worden aangemerkt. Onder a wordt grond uitgesloten, inclusief de ondergrond van gebouwen, omdat deze faciliteit in het bijzonder gericht is op met financiële risico's gepaard gaande investeringen. De grond behoudt in het algemeen zijn waarde.

Derhalve zal bij de aanschaf van een gebouw, inclusief ondergrond, voor het toepassen van de vrije afschrijving de waarde van de grond moeten worden afgesplitst. Onder b en c worden woonhuizen en personenauto's uitgesloten, vanwege het sterke privé-karakter van deze objecten en de problemen, die te verwachten zijn voor controle op de aanwending van deze zaken. De uitsluiting van effecten, vorderingen, goodwill, vergunningen en concessies onder d, is voornamelijk ingegeven door de opzet van de investeringsaftrek, als maatregel ter stimulering van investeringen in de fysieke sfeer.

De uitsluitingsbepaling onder e heeft voornamelijk betrekking op bedrijfsmiddelen, die worden gebruikt voor het buiten Suriname gelegen gedeelte van een onderneming, dat aldaar wordt uitgeoefend met behulp van een vaste inrichting of een vaste vertegenwoordiger. Op grond van de in artikel 37 Inkomstenbelasting 1922 neergelegde bepalingen van internationaal en interregionaal recht en bepalingen in belastingverdragen, is de met behulp van een in het buitenland gevestigde vaste inrichting of vaste vertegenwoordiger behaalde winst, in de regel vrijgesteld van Surinaamse inkomstenbelasting. Bedrijfsmiddelen waarmee deze winst is behaald, dragen in feite niet bij aan de belastingopbrengsten in Suriname en worden derhalve geacht niet dienstbaar te zijn aan de Surinaamse economie.

Artikel 5

Dit artikel regelt de aftrek van fictieve interest op geïnvesteerd eigen vermogen. Overeenkomstig lid 1, wordt deze faciliteit verleend, indien de ondernemer eigen liquide middelen gebruikt voor een investering in bedrijfsmiddelen. Deze middelen mogen derhalve niet uit hoofde van een geldlening zijn verkregen. Voor de heffing van de inkomstenbelasting is op grond van de Inkomstenbelasting 1922, alleen afrekbaar, de zakelijk overeengekomen interest op reële geldleningen. Met het toestaan van de aftrek van fictieve interest op geïnvesteerd eigen vermogen, wordt ter zake een inbreuk gemaakt op dit principe.

Deze faciliteit garandeert de investeerder in feite een bepaald rendement op het geïnvesteerde eigen vermogen, dat niet direct afhankelijk is van de resultaten van de onderneming.

Het is de verwachting dat de kapitaalkrachtige (aspirant-) ondernemer (die zijn vermogen in de vorm van liquide middelen vaak in het buitenland heeft zitten) hierdoor wordt gestimuleerd om zijn geld te investeren in een onderneming in Suriname.

De aftrek fictieve interest leidt tot een verhoging van de aftrekbare kosten en diensgevolge tot een verlaging van de belastbare winst voor de heffing van de inkomstenbelasting. De ondernemer, die zich in een winstgevende positie bevindt, betaalt hierdoor derhalve minder belasting. Indien hij zich echter in een verliessituatie bevindt, leidt deze aftrek tot een verhoging van de verrekenbare verliezen. Verrekening van deze verliezen leidt in de toekomst tot een (grotere) vermindering van de belastbare bedrag in een bepaald jaar, waardoor hij zijn voordeel alsnog binnenhaalt.

Toepassing van deze faciliteit betekent voor de overheid een definitief offer, als gevolg van de minder te heffen belasting. Daarom is ervoor gekozen deze faciliteit alleen toe te staan voor investeringen van substantiële omvang. In lid 2 is bepaald dat de aftrek van toepassing is op investeringen, waarvan de het bedrag in Surinaamse gulden ten minste de tegenwaarde van 100.000 US dollar is. Dit bedrag geldt per verzoek en kan betrekking hebben op meerdere bedrijfsmiddelen. De aftrek is 6% van het geïnvesteerde bedrag. Indien de investering betrekking heeft op bedrijfsmiddelen voor een onderneming, die jaarlijks tenminste 80% van de productie in het buitenland afzet, is de aftrek op grond van lid 3 10%. Hiermee wordt een extra stimulans geboden om te investeren in ondernemingen, die deviezen genereren. Voorts is in lid 2 bepaald dat, ter voorkoming van overbedeling, er geen samenloop mag zijn met vrije afschrijving. Dat betekent dat de ondernemer in voorkomende gevallen slechts voor één van deze twee faciliteiten in aanmerking kan komen.

Lid 4 bepaalt dat de aftrek wordt toegepast in het jaar van investeren en de vier daaropvolgende jaren. Ter voorkoming van misbruik geldt, dat de aftrek wordt berekend over het bedrag, dat ter zake van de investering feitelijk is betaald.

Gezien het budgettaire effect van deze faciliteit, zullen aanvragen hiervoor vooralsnog kunnen worden ingediend tot uiterlijk 5 jaar na de inwerkingtreding van deze wet (lid 5).

Artikel 6

Dit artikel regelt de investeringsaftrek. Een ondernemer, die in aanmerking komt voor de investeringsaftrek, mag eenmalig een aftrekpost ten laste brengen van zijn zuiver inkomen (natuurlijke personen), dan wel belastbaar bedrag (lichamen). De aftrek wordt derhalve toegepast na de verrekening van verliezen volgens artikel 20 lid 3 Inkomstenbelasting 1922. Hierdoor wordt voorkomen dat door de toepassing van de investeringsaftrek, verrekenbare verliezen geheel of gedeeltelijk verdampen. Door deze uitwerking bestaat de mogelijkheid verliezen te verjongen, de periode voor verrekening wordt in feite verlengd. De investeringsaftrek leidt voor de ondernemer tot een definitieve belastingvermindering.

Met de investeringsaftrek worden twee zaken beoogd, namelijk het stimuleren van investeringen in bepaalde regio's en van investeringen met een milieuvriendelijk karakter. Uit het oogpunt van verbetering van de productiemogelijkheden en de werkgelegenheid in bepaalde gebieden, is het gewenst investeerders een extra stimulans te bieden om juist in die gebieden te investeren. Het stimuleren van milieuvriendelijke investeringen wordt in de eerste plaats ingegeven door de collectieve verantwoordelijkheid, die wij hebben om bij het nastreven van welvaart, het belang van een gezond leefmilieu niet uit het oog te verliezen. Daarnaast wordt ook gemikt op een verantwoord en efficiënt gebruik van schaarse middelen, zoals natuur, energie en grondstoffen.

In lid 2, onder a en b, is bepaald dat de aftrek voor een investering in een aangewezen regio 20% bedraagt (regio-toeslag) en voor een investering in een milieu-vriendelijk bedrijfsmiddel 10% (milieu-toeslag). De aftrek wordt berekend over het bedrag van de investering en kan in aanmerking worden genomen in het jaar van investering.

Ter uitvoering van dit artikel worden door de verantwoordelijke ministers nadere richtlijnen gegeven voor de gevallen, waarin van deze faciliteit gebruik kan worden gemaakt. De Regering zal ter zake een regiolijs opstellen, waarop is aangegeven voor welke gebieden de regiotoeslag geldt. Deze gebieden worden in hoofdzaak gekenmerkt door een hoge werkloosheid en een zwakke sociaal-economische structuur. Voorts zal de Regering een milieulijs opstellen, waarop een opsomming wordt gegeven van bedrijfsmiddelen, die voor de milieutoeslag in aanmerking komen. Hierbij zal zoveel mogelijk worden ingespeeld op onder meer: de bevordering van milieuvriendelijke gewas- en bodemontsmetting, de bevordering van de bestrijding van emissies van verzurende stoffen, de bevordering van een betere afvalstructuur en de bevordering van het verantwoord gebruik van energie en grondstoffen.

De milieu-lijs zal periodiek worden aangepast aan technologische veranderingen en gewijzigde normen terzake.

Om in aanmerking te komen voor de regio-toeslag zal in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde van 20.000 US dollar per bedrijfsmiddel moeten worden geïnvesteerd. Het minimum voor de milieu-toeslag is de tegenwaarde van 1.000 US dollar.

Voor de toelichting op lid 3 van dit artikel, wordt verwezen naar de toelichting op artikel 4, lid 2 en voor de toelichting op lid 4, naar de toelichting op artikel 4, leden 4 tot en met 5.

Artikel 7

Dit artikel regelt de desinvesteringsbijtelling, en geldt als anti-misbruikbepaling. Deze bijtelling houdt een verhoging in van het zuiver inkomen, dan wel het belastbaar bedrag, van het jaar, waarin de vervreemding (desinvestering) van het betreffende bedrijfsmiddel heeft plaatsgevonden. Door toepassing van deze bijtelling betaalt de ondernemer de investeringsaftrek (gedeeltelijk) terug, in de vorm van meer belasting in het jaar van vervreemding. Als hij zich in een verliessituatie bevindt, zorgt de bijtelling voor verlaging van zijn verrekenbaar verlies.

De desinvesteringsbijtelling is van toepassing indien een bedrijfsmiddel, waarvoor investeringsaftrek is genoten, uiterlijk 5 jaar na het tijdstip van investering wordt vervreemd en wordt berekend over de overdrachtprijs, tegen hetzelfde percentage als de genoten investeringsaftrek.

Van vervreemding van een bedrijfsmiddel is niet alleen sprake bij verkoop of ruil, maar bij elke rechtshandeling, die ten doel heeft het bedrijfsmiddel in andere handen te brengen. Evenals bij de toepassing van de investeringsaftrek, is moment van het aangaan van de obligatoire overeenkomst beslissend. Het tijdstip van investering bij de ene ondernemer valt samen met het tijdstip van desinvestering bij de andere ondernemer.

Uit het oogpunt van eenvoud en praktische uitvoerbaarheid is geen betalingsvereiste opgenomen voor de berekening van de desinvesteringsbijtelling.

In lid 2 wordt een aantal handelingen ter zake van een bedrijfsmiddel gelijkgesteld met het vervreemden daarvan. Onder a, wordt het onttrekken van een bedrijfsmiddel aan de onderneming gelijkgesteld aan vervreemding. Van onttrekking is onder meer sprake, indien een tot het ondernemingsvermogen behorende bedrijfsmiddel wordt overgebracht naar het privé-vermogen van de ondernemer, bijvoorbeeld in verband met liquidatie van de onderneming.

Als onttrekking kan ook worden aangemerkt het voor een te lage prijs vervreemden of het schenken van een bedrijfsmiddel. In deze gevallen geldt als overdrachtprijs, de waarde in het economische verkeer van het bedrijfsmiddel op het moment van onttrekking. Onder b wordt met vervreemding gelijkgesteld het genieten van een vermindering, teruggaaf of vergoeding. Hiervan is bijvoorbeeld sprake als na het tijdstip van investering een korting wordt genoten of binnen de termijn van 5 jaar een vergoeding wordt genoten voor schade aan of het teniet gaan van het bedrijfsmiddel. In deze gevallen geldt als overdrachtprijs het bedrag van de vermindering, teruggaaf of vergoeding.

Het gestelde onder c heeft betrekking op bedrijfsmiddelen, die door wijziging in het gebruik, in beginsel niet meer dienstbaar zijn aan de Surinaamse economie, doordat de met deze bedrijfsmiddelen behaalde winsten zijn vrijgesteld van belastingheffing in Suriname. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar de toelichting op artikel 4, lid 6, onder e. In zulke gevallen geldt als overdrachtprijs de waarde in het economische verkeer. De regeling onder d beoogt te voorkomen dat de aflevering van een aangeschaft bedrijfsmiddel buitengewoon lang wordt uitgesteld of op abnormaal lange termijn is besteld. Niet reële bestellingen van bedrijfsmiddelen worden hierdoor uitgesloten.

Artikel 8

Dit artikel handelt over de horizontale verliesverrekening. Uitgangspunt bij de heffing van inkomstenbelasting van lichamen is dat elk lichaam dat subjectief belastingplichtig is, zelfstandig in de heffing van de inkomstenbelasting wordt betrokken. Dat brengt voor een groep verbonden vennootschappen met zich mee, dat elk van die vennootschappen afzonderlijk haar eigen belastbaar resultaat moet bepalen en daarvoor tevens afzonderlijk wordt aangeslagen. In het kader van deze wet wordt met de invoering van de horizontale verliesverrekening echter een inbreuk op dit uitgangspunt gemaakt, doordat deze faciliteit feitelijk een bepaalde vorm van gezamenlijke belastingheffing tot gevolg heeft.

De horizontale verliesverrekening houdt in dat het positief, dan wel het negatief belastbaar bedrag van een dochtervennootschap kan worden verrekend met het negatief, dan wel positief belastbaar bedrag van de moedervennootschap. De dochter blijft echter zelfstandig (subjectief) belastingplichtig en dient derhalve aan haar jaarlijkse aangifteplicht voor de heffing van inkomstenbelasting te blijven voldoen.

Eén van de voorwaarden, om voor de toepassing van de horizontale verliesverrekening in aanmerking te komen is, dat de moeder alle aandelen van de dochter dient te bezitten. Aan deze voorwaarde wordt tevens voldaan, indien de moeder indirect via een volledige dochter, alle aandelen van een andere vennootschap bezit. Met aandelen worden bedoeld: de geplaatste en gestorte aandelen. Bezitten betekent in dit geval de juridische eigendom. De juridische eigendom omvat alle rechten, die de wet aan de aandeelhouder toekent, zoals bijvoorbeeld het stemrecht, waarmee de zeggenschap kan worden uitgeoefend.

Om voor de horizontale verliesverrekening in aanmerking te komen, dient tevens aan de in lid 1, onder a, b, c, d en e genoemde cumulatieve voorwaarden te zijn voldaan. Onder a is bepaald dat een verzoek voor deze faciliteit gezamenlijk door de moeder en de dochter moet worden ingediend. Het vereiste onder b geeft aan dat deze vorm van verliesverrekening alleen kan plaatsvinden wanneer de moeder en de dochter gelijklopende boekjaren hebben. Aan deze eis is ook voldaan wanneer een vennootschap in de loop van haar boekjaar een dochter opricht, mits de dochter haar eerste boekjaar afsluit op hetzelfde tijdstip waarop het lopende boekjaar van de moeder eindigt. Overeenkomstig het bepaalde onder c, dient het resultaat van de dochter te zijn behaald met een nieuwe onderneming. Op grond van het vereiste onder d dienen de moeder en de dochter onderworpen te zijn aan hetzelfde fiscale regime. Dit betekent dat een vennootschap die bijvoorbeeld is vrijgesteld van de heffing van inkomstenbelasting overeenkomstig artikel 9 van deze wet, dan wel op grond van artikel 1, lid 1, onder b, onder 5, Inkomstenbelasting 1922, niet in aanmerking komt voor deze faciliteit.

Tenslotte dienen zowel de moeder als de dochter, zoals bepaald onder e, een onderneming uit te oefenen in één van de in artikel 3, lid 1, van deze wet genoemde sectoren.

De horizontale verliesverrekening is gebaseerd op het principe dat ondernemingen, die een juridisch/economische eenheid vormen, voor de heffing van de inkomstenbelasting, zoveel mogelijk slechts worden belast voor hetgeen economisch als winst van deze eenheid is aan te merken.

Mede uit het oogpunt van eenvoud, is gekozen voor verrekening met behoud van de zelfstandige belastingplicht van de dochter. Er hoeft daarom ook geen fiscale consolidatie plaats te vinden van de vermogensbestanddelen van de betrokken vennootschappen.

Bij beide vennootschappen volgt de horizontale verliesverrekening, na toepassing van de normale verliesverrekening op de voet van artikel 20, Inkomstenbelasting 1922. Verliezen geleden voor de goedkeuring van deze faciliteit, komen niet in aanmerking voor verrekening op grond van dit artikel. Bovendien geldt dat het belastbaar bedrag van de dochter bij de moeder slechts wordt meegenomen, voor zover dit volledig kan worden verrekend met het belastbaar bedrag van de moeder. Voor deze regelingen is gekozen, om redenen van eenvoud en praktische uitvoerbaarheid.

Ter toelichting op de werking en het effect van de horizontale verliesverrekening kan het volgende voorbeeld dienen.

N.V. A bezit alle aandelen in N.V. B. In een bepaald jaar bedraagt het positief belastbaar resultaat van N.V. A

Sf 1.000.000, terwijl N.V. B in hetzelfde jaar een negatief belastbaar bedrag heeft van Sf 500.000. N.V. A is als zelfstandig belastingplichtige 40% van Sf 1.000.000 = Sf 400.000 aan inkomstenbelasting verschuldigd. Het verlies van Sf 500.000 van N.V. B kan alleen worden verrekend met toekomstige belastbare winsten van de vennootschap.

Door toepassing van de horizontale verliesverrekening kan dit verlies nu echter worden verrekend met het positief belastbaar bedrag van N.V. A. Door deze verrekening wordt het belastbaar bedrag van N.V. A Sf 500.000, waardoor slechts Sf 200.000 (40% van Sf 500.000) aan inkomstenbelasting verschuldigd is. Dit leidt in het betreffende jaar tot een liquiditeitsvoordeel van Sf 200.000 (Sf 400.000 - Sf 200.000).

Indien N.V. A zelf beschikt over een verrekenbaar verlies van Sf 100.000 uit een eerder jaar, dan moet dit verlies eerst worden verrekend met het positief belastbaar resultaat van de vennootschap van Sf 1.000.000, alvorens het verlies van N.V. B kan worden gecompenseerd.

Horizontale verliesverrekening vindt op grond van lid 2 plaats met ingang van het jaar waarin de faciliteit is verleend. Overeenkomstig lid 3, wordt toepassing van deze faciliteit steeds goedgekeurd voor een aaneengesloten periode van 5 jaar. Indien in enig jaar hiervan geen gebruik wordt gemaakt, doordat beide vennootschappen bijvoorbeeld een positief resultaat hebben, kan die mogelijkheid niet buiten de bovengenoemde termijn van 5 jaar alsnog worden gebruikt.

Artikel 9

Dit artikel regelt de vrijstelling van winst voor de heffing van inkomstenbelasting. De vrijstelling wordt in beginsel verleend voor een aaneengesloten periode van 10 jaar en houdt enerzijds in dat over behaalde winsten geen inkomstenbelasting is verschuldigd, maar anderzijds ook dat geleden verliezen niet in aanmerking komen voor verrekening met winsten van latere jaren. De verplichting tot het doen van de jaarlijkse aangifte inkomstenbelasting blijft wel bestaan.

Met de toekenning van de vrijstelling wordt beoogd de ondernemer in de gelegenheid te stellen eerst (een aanzienlijk gedeelte van) zijn geïnvesteerd vermogen terug te verdienen, aler hij over de met dit vermogen behaalde winsten inkomstenbelasting moet betalen.

Aan deze faciliteit kleven een aantal bezwaren. Bijvoorbeeld de nadelige invloed op de overheidsinkomsten, doordat gedurende enige tijd geen inkomstenbelasting wordt geheven over winsten van deze onderneming.

Voor zover het betreft een multinationale ondernemer geldt voorts, dat de mogelijke compenserende bijheffing over in Suriname vrijgestelde winsten in landen, die de zogenaamde verrekeningsmethode toepassen om dubbele belasting te voorkomen voor daar gevestigde moedermaatschappijen, ervoor kan zorgen dat het voordeel van deze vrijstelling niet volledig ten goede komt aan de ondernemer, maar door de fiscus in het vestigingsland grotendeels wordt weg belast.

Voornamelijk vanwege de nadelige invloed van deze faciliteit op de overheidsinkomsten, is ervoor gekozen om de vrijstelling alleen te verlenen in geval van omvangrijke investeringen gemeten naar het geïnvesteerd vermogen, de daarmee geschapen arbeidsplaatsen, en de mate waarin met de productie deviezen worden gegenereerd.

In lid 1 zijn de cumulatieve vereisten genoemd waaraan moet worden voldaan om in aanmerking te komen voor deze faciliteit. Onder a wordt bepaald dat de vrij te stellen winst behaald moet zijn met een nieuwe onderneming. In b worden de sectoren genoemd waarin de nieuwe onderneming moet worden uitgeoefend. Het vereiste onder c dient om overbedeling te voorkomen, die zou kunnen optreden door combinatie van deze vrijstelling met bepaalde andere faciliteiten in de winstsfeer. Bovendien is samenloop in een aantal gevallen niet zinvol. De vrijstelling kan daarom bijvoorbeeld niet worden gecombineerd met vrije afschrijving, investeringsaftrek en aftrek fictieve interest. De vrijstelling kan echter wel worden verleend samen met de vrijstelling van invoerrecht op bedrijfsmiddelen en de vrijstelling van statistiekrecht. Volledigheidshalve wordt vermeld dat deze faciliteit ook niet kan worden gecombineerd met de horizontale verliesverrekening en de vermindering af te dragen loonbelasting.

Zoals hierboven reeds is aangegeven, komen alleen omvangrijke investeringen, gemeten naar het in bedrijfsmiddelen geïnvesteerd vermogen en het aantal door de investering geschapen arbeidsplaatsen, in aanmerking voor de vrijstelling. De nadere invulling van deze voorwaarden vindt plaats bij staatsbesluit.

In lid 2 wordt de omvang van de in totaal vrij te stellen winst beperkt. Een onbeperkte toepassing van de vrijstelling gedurende 10 jaar zou tot gevolg kunnen hebben dat winsten worden vrijgesteld, die qua omvang, niet (meer) in verhouding staan tot het geïnvesteerde vermogen.

De achterliggende gedachte bij deze vrijstelling is in feite dat de ondernemer eerst een redelijk rendement op het geïnvesteerde vermogen moet hebben behaald, voordat de winst met inkomstenbelasting wordt getroffen. Doorgaans wordt een periode van 10 jaar voldoende geacht om een aanzienlijk gedeelte van de investering terug te verdienen. Indien echter de gerealiseerde winsten van dien aard blijken te zijn dat binnen korte tijd een veelvoud van het geïnvesteerde bedrag wordt terugverdiend, is het uit maatschappelijk oogpunt ongewenst de vrijstelling langer dan noodzakelijk te laten voortduren. Daarom is in dit lid aan de vrijstelling een maximum gesteld.

De vrijstelling vervalt zodra en voor zover in enig jaar de som van de winsten na aftrek van eventuele verliezen in de jaren tot dat tijdstip twee maal het bedrag van de in de onderneming tot dat tijdstip in bedrijfsmiddelen geïnvesteerde vermogen te boven gaat.

De werking van dit maximum kan aan de hand van het volgende voorbeeld worden toegelicht. Tot en met jaar 5 is de tegenwaarde van 5 miljoen US dollar geïnvesteerd in bedrijfsmiddelen. De totale winst tot en met jaar 5 bedraagt de tegenwaarde van 13 miljoen US dollar. Overeenkomstig het bepaalde in lid 2 vervalt de vrijstelling in jaar 5, omdat de totale winst van 13 miljoen US dollars meer bedraagt dan tweemaal het tot op dat moment geïnvesteerde vermogen. Tweemaal het tot op dat moment geïnvesteerde vermogen bedraagt 10 miljoen US dollar. Derhalve is over het excedent van 3 miljoen US dollar in jaar 5 inkomstenbelasting verschuldigd. Vanaf jaar 6 wordt de gehele jaarwinst in de heffing van inkomstenbelasting betrokken.

Artikel 10

Dit artikel bevat de regeling van de vrijstelling van invoerrecht op bedrijfsmiddelen en goederen ter vervaardiging van bedrijfsmiddelen. In de regel wordt deze vrijstelling uitsluitend verleend voor de initiële investeringen in een nieuwe onderneming.

De regering heeft echter gemeend, om in het kader van het stimuleren van een algehele up-grading van de productiecapaciteit in ons land, deze faciliteit van toepassing te laten zijn voor in beginsel alle investeringen in bedrijfsmiddelen. Gezien de hieraan verbonden budgettaire consequenties, is deze regeling vooralsnog tijdelijk.

Overeenkomstig lid 1, geniet de ondernemer een vrijstelling, die tot een gelijk bedrag, een verlaging van de aanschaffings- en voortbrengingskosten van het bedrijfsmiddel betekent.

Goederen, die met vrijstelling van invoerrecht, worden ingevoerd ter vervaardiging van een bedrijfsmiddel, dienen daadwerkelijk voor dit doel te worden gebruikt. De bewijslast rust op de betreffende ondernemer.

Informatie hierover moet kunnen worden verkregen uit de administratie van de ondernemer. Met de drempelbedragen in lid 2, wordt beoogd, de vrijstelling alleen van toepassing te laten zijn op beduidende investeringen.

Indien uit hoofde van gebleken oneigenlijk gebruik, dan wel anderszins, blijkt dat het gewenst is bepaalde bedrijfsmiddelen en goederen ter vervaardiging hiervan, uit te sluiten van de vrijstelling, kan deze uitsluiting, op grond van lid 3, bij staatsbesluit worden geëffectueerd. Aanleiding hiervoor kan bijvoorbeeld ook worden gevonden in verstoring van concurrentieverhoudingen.

Artikel 11

Het bedrag van de eerder genoten vrijstelling is alsnog verschuldigd, indien blijkt dat daartoe bestemde goederen, uiterlijk één jaar na de invoer, niet zijn gebruikt voor de vervaardiging van het betreffende bedrijfsmiddel (lid 2).

In lid 3 wordt, door overeenkomstige toepassing van artikel 7, lid 2, uitbreiding gegeven aan het begrip vervreemden.

Artikel 12

Dit artikel regelt de vrijstelling van statistiekrecht. Overeenkomstig lid 1, wordt vrijstelling van statistiekrecht verleend voor zover de vrijstelling van invoerrecht van toepassing is. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar de toelichting op artikel 10.

Ter voorkoming van misbruik bepaalt lid 2 dat alsnog statistiekrecht verschuldigd is, indien artikel 11 van toepassing is. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar de toelichting op artikel 11.

Artikel 13

Dit artikel handelt over de vermindering af te dragen loonbelasting. Op grond van de Wet Loonbelasting, wordt loonbelasting geheven over het loon uit bestaande dienstbetrekking. De heffing vindt plaats bij wijze van inhouding op het loon door de inhoudingsplichtige (werkgever), gevolgd door afdracht van het verschuldigde bedrag.

Inhouding op de af te dragen loonbelasting betekent voor de ondernemer een directe subsidie voor de door hem geschapen werkgelegenheid.

Deze faciliteit geldt als bijzondere faciliteit ter stimulering van investeringen in bepaalde regio's. De betreffende regio's zijn dezelfde als die, waarvoor op grond van artikel 6, lid 2, onder a (regio-aftrek), van toepassing is. In tegenstelling tot de investeringsaftrek, geldt de vermindering af te dragen loonbelasting, overeenkomstig lid 2, echter uitsluitend voor nieuwe ondernemingen. Deze faciliteit kan een belangrijke bijdrage leveren aan de ontwikkeling van nieuwe werkgelegenheid in de aangewezen regio's. De vermindering is van toepassing op loon ter zake van daadwerkelijk in de aangewezen regio's door werknemers verrichte werkzaamheden.

In lid 2 is bepaald dat de vermindering 10% bedraagt van het door de werknemers genoten loon uit bestaande dienstbetrekking. Voorts is opgenomen dat de vermindering niet meer kan zijn dan de loonbelasting, die zonder deze vermindering, anders zou zijn verschuldigd. Dit houdt in dat voor het geval in een jaar 10% van (het relevante gedeelte van) de loonkosten meer bedraagt dan ingehouden loonbelasting, het meerdere niet in een volgend jaar in aanmerking kan worden genomen.

De loonkosten, inclusief de loonbelasting (de bruto-loonkosten) vormen aftrekbare kosten voor de heffing van de inkomstenbelasting. Derhalve, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat verlaging van de loonkosten, door de vermindering af te dragen loonbelasting, leidt tot verhoging van de belastbare winst. Het netto-voordeel van deze faciliteit wordt hierdoor weliswaar verlaagd, maar blijft nog steeds aantrekkelijk. Ter illustratie van de werking en het effect van de vermindering loonbelasting, volgt het volgende voorbeeld.

In een aangewezen regio werken 25 werknemers van de onderneming. Het totale bruto jaarloon van deze werknemers bedraagt Sf 3.000.000. Uitgaande van een gemiddeld loonbelastingtarief van 30% is de verschuldigde loonbelasting Sf 900.000. De lastenvermindering, door toepassing van deze faciliteit bedraagt 10% van Sf 3.000.000 = Sf 300.000. Derhalve wordt Sf 600.000 loonbelasting afgedragen in plaats van Sf 900.000.

Vermindering af te dragen loonbelasting zal normaliter samen met vrije afschrijving en investeringsaftrek voor regio-investeringen, vrijstelling van invoerrecht op bedrijfsmiddelen en vrijstelling van statistiekrecht van toepassing zijn. Het wordt hierdoor extra aantrekkelijk in de aangewezen regio's te investeren.

In lid 3 is bepaald dat de verleende faciliteit mag worden toegepast gedurende een periode van 5 jaar. Voor de toelichting op lid 4, wordt verwezen naar de toelichting op artikel 5, lid 5. Overeenkomstig lid 5 kan indien gewenst, bij staatsbesluit het in lid 2 genoemde percentage worden gewijzigd, de in lid 4 genoemde termijn worden verlengd en kunnen tevens nadere voorwaarden worden gesteld.

Artikel 14

Dit artikel betreft de regeling ter zake overmaking van deviezen naar het buitenland. Liberalisatie van het deviezenverkeer is een noodzakelijke randvoorwaarde om tot een daadwerkelijke stimulering van investeringen in Suriname te komen. Benodigde bedrijfsmiddelen, know-how en technische assistentie kunnen vaak uitsluitend in het buitenland worden betrokken, terwijl ook het kapitaal om investeringen mogelijk te maken, veelal uit het buitenland komt.

Lid 1 geeft aan voor welke overmakingen de bevoegde instantie, in dit geval de Deviezencommissie vergunning verleent. Voorzover het de overmaking van winst betreft, wordt voor de toepassing van dit artikel, op grond van lid 2, de commerciële winst bedoeld. In lid 3 wordt aan de Deviezencommissie de mogelijkheid geboden, indien noodzakelijk voor de uitvoering van deze bepaling, nadere voorwaarden te stellen.

Artikel 15

Dit artikel regelt voor enkele overige gevallen de verlening van vergunningen, die noodzakelijk kunnen zijn voor de uitoefening van een onderneming. Het is bedoeld om de huidige procedure, ter verkrijging van deze vergunningen, te vereenvoudigen.

In dit verband kan, indien de Minister een fiscale faciliteit uit deze wet verleent, door Investsur worden bemiddeld dat de andere daartoe bevoegde instantie tevens een vergunning verleent met betrekking tot onder meer verblijf, vestiging en tewerkstelling van buitenlands personeel, vestiging van een onderneming en de in- en uitvoer van goederen en diensten.

Aangezien bovengenoemde zaken vanzelfsprekend zijn voor het bevorderen van ondernemingsactiviteiten, horen deze normaliter niet als (bijzondere) faciliteit te worden aangemerkt. Om verschillende redenen liggen hier echter vaak nogal wat knelpunten. Met de introductie van deze faciliteit in de Investeringswet 2001 wordt beoogd druk te zetten op instanties, die verantwoordelijk zijn voor de afhandeling van de administratieve procedures terzake. Door in ieder geval de verlening van deze basisvergunningen te vereenvoudigen, worden de daarmee samenhangende kosten verlaagd.

Deze regeling blijft vooralsnog beperkt tot bovengenoemde gevallen. Het beleid is er echter op gericht om op korte termijn ook op andere terreinen tot de noodzakelijke vereenvoudiging van administratieve procedures te komen.

Artikel 16

Lid 1 bepaalt dat verzoeken om toepassing van faciliteiten uit deze wet schriftelijk worden ingediend bij Investsur, het orgaan, dat wordt belast met de coördinatie van de aanvraag- en beslisprocedure. Zoals in de "Algemene Toelichting" is vermeld, wordt Investsur bij aparte wet ingesteld. Bij de indiening van een verzoek dient voorts terzake relevante informatie te worden verstrekt. De Minister stelt bij beschikking vast welke bescheiden hierbij, ter onderbouwing van het verzoek, moeten worden overgelegd.

Artikel 17

Uit het oogpunt van rechtszekerheid, dienen de termijnen waarbinnen verzoeken ter zake van de toekenning van faciliteiten uit deze wet te worden ingediend, duidelijk bepaald en redelijk te zijn. Dit artikel bevat de termijnen voor de indiening van de betreffende verzoeken. Investsur stuurt ingekomen verzoeken onverwijld voor advies door naar de sectorminister(s) en ter beslissing aan de minister of een andere bevoegde instantie.

Het advies van de sectorminister wordt in de te nemen beslissing meegewogen, maar is niet bindend. Als de beslissende instantie echter besluit het advies niet over te nemen, moet de betrokken sectorminister hiervan gemotiveerd in kennis worden gesteld. Het artikel spreekt verder voor zich en behoeft derhalve geen nadere toelichting.

Artikel 18

Dit artikel bevat bepalingen ter zake van de door de Minister te nemen beslissing op een verzoek om toekenning van een faciliteit uit deze wet en inzake de beroepsprocedure. Een afwijzende beslissing dient te worden gemotiveerd. Ten aanzien van de verschillende termijnen geldt in het algemeen dat:

1. als datum van indiening wordt aangenomen de datum van ontvangst door Investsur;
2. als datum van beslissing de dagtekening van de beslissing.

Artikel 19

Deze bepaling is gericht op het voorkomen van oneigenlijk gebruik van de faciliteiten uit deze wet. Lid 1 bevat de gronden, waarop een verleende faciliteit kan worden ingetrokken. Dit kan, indien blijkt dat ter verkrijging van een gunstige beslissing op een verzoek, onjuiste gegevens zijn verstrekt, niet (meer) wordt voldaan aan de voor de toekenning van een faciliteit gestelde voorwaarden, de boekhouding van de ondernemingsuitoefening niet (meer) voldoet aan het gestelde in artikel 2, lid 2 of niet wordt voldaan aan het gestelde in artikel 22.

De intrekking heeft overigens geen consequenties voor de mogelijkheid om op grond van relevante wettelijke bepalingen overige sancties te treffen.

In lid 2 is bepaald dat de intrekking terugwerkt tot de aanvang van het jaar, waarin de grond van de intrekking zich heeft voorgedaan.

Ook hier bestaat de mogelijkheid van beroep. De toelichting op artikel 18 geldt, voor wat dit betreft, daarom overeenkomstig.

Artikel 20

Dit artikel regelt een van de gevolgen van het intrekken van een verleende faciliteit, namelijk de navordering of naheffing van ten onrechte buiten heffing gebleven belasting.

In lid 1 is bepaald dat een intrekking voor de wettelijke voorschriften inzake navordering van inkomstenbelasting, wordt aangemerkt als "enig feit" in de zin van artikel 60, lid 1, Inkomstenbelasting 1922. Indien enig feit het vermoeden oplevert dat ten onrechte geen of een te lage aanslag inkomstenbelasting is opgelegd, dan wel deze aanslag ten onrechte is vernietigd, kan dit met een navorderingsaanslag worden hersteld, uiterlijk 5 jaar na het einde van het jaar waarin de belastingschuld is ontstaan.

Het enig feit, in de fiscale rechtspraktijk aangeduid als nieuw feit, is een feit dat de inspecteur niet bekend was of redelijkerwijs niet bekend had kunnen zijn, bij het opleggen van de aanslag.

Het van toepassing zijn van de wettelijke voorschriften inzake navordering heeft tot gevolg dat (naast de overige sancties) tevens de boeteregeling uit artikel 62, Inkomstenbelasting 1922 van overeenkomstige toepassing is. Dit houdt bijvoorbeeld in, dat de in een navorderingsaanslag begrepen inkomstenbelasting wordt verhoogd met 100%, ingeval van opzet en met 50%, ingeval van grove onachtzaamheid.

Overeenkomstig lid 2, wordt alsnog verschuldigde loonbelasting als gevolg van de intrekking van een faciliteit uit deze wet nageheven op grond van de wettelijke voorschriften van de Wet Loonbelasting. Het uitgangspunt van de naheffing overeenkomstig de Wet Loonbelasting is dat indien loonbelasting niet of niet tot het juiste bedrag is afgedragen of indien een te hoge teruggaaf of vermindering van loonbelasting is verleend, dit met een naheffingsaanslag kan worden gecorrigeerd uiterlijk 5 jaar na het einde van het jaar waarin de belastingschuld is ontstaan of de teruggaaf is verleend.

De leden 2, 3 en 4 regelen op overeenkomstige wijze de naheffing van loonbelasting, invoerrecht en omzetbelasting op grond van de ter zake geldende wettelijke voorschriften.

Artikel 21

Dit artikel verplicht functionarissen, die betrokken zijn bij de uitvoering van de Investeringswet 2001, tot geheimhouding. Deze bepaling dient onder meer ter bescherming van de privacy van belanghebbenden.

Artikel 22

Dit artikel beoogt de controle op toepassing van deze wet te vergemakkelijken. Lid 1 spreekt voor zich, terwijl in lid 2 is bepaald dat jaarlijks een accountantsverklaring moet worden overgelegd, waaruit blijkt de aanschaf, verbetering, of voortbrenging en het gebruik van het bedrijfsmiddel, waarvoor een faciliteit is verleend.

Ofschoon het hierbij in beginsel gaat om een verklaring van een register-accountant (R.A.), wordt om praktische redenen vooralsnog ook een dergelijke verklaring van een accountant-administratieconsulent (A.A.) voor dit doel geaccepteerd.

Artikel 23

Dit artikel regelt de bevoegdheid van diverse functionarissen en instanties, te beoordelen of feiten voor het toekennen van een faciliteit juist zijn en tevens of deze juist wordt toegepast. Het artikel spreekt voor zich en behoeft geen verdere toelichting.

Artikel 24

Als artikel 23.

Artikel 25

In de praktijk zijn investeringen met een aanzienlijk financieel belang en investeringen met betrekking tot de winning en verwerking van bepaalde delfstoffen, onderwerp van uitgebreide onderhandelingen tussen vertegenwoordigers van de Regering en de investeerder. Het uitgangspunt van dit artikel is dat in dergelijke gevallen de Regering de mogelijkheid moet hebben, indien noodzakelijk ter verzekering van het algemeen belang en afhankelijk van de omstandigheden, aan potentiële investeerders incentives aan te bieden, die afwijken van de faciliteiten uit deze wet.

Op grond van deze bepaling kan dit in de eerste plaats voor investeringen, waarvan het bedrag in Surinaamse gulden tenminste de tegenwaarde van 50 miljoen US dollar is. Deze bepaling is daarnaast van toepassing op investeringen voor de winning en verwerking van bauxiet, koolwaterstoffen en radio-actieve delfstoffen. En verder op de winning en verwerking van goud, voorzover het winnen van deze delfstof niet wordt aangemerkt als klein mijnbouw. De in dit verband te verlenen faciliteiten, hoeven voor wat betreft de vorm en inhoud niet gelijk te zijn aan de faciliteiten uit deze wet.

Zij kunnen bijvoorbeeld betrekking hebben op infrastructurele voorzieningen, fiscale voorzieningen, die in deze wet niet aan de orde komen, zoals verlaging van geldende belastingtarieven, vrijstelling van dividendbelasting en vrijstelling van inkomstenbelasting voor buitenlandse werknemers. Zowel de Regering als de investeerder kunnen, als wordt voldaan aan het gestelde in lid 1, het initiatief nemen om tot een afwijkende regeling van faciliteiten te komen. Gezien het bijzondere karakter van deze wijze van toekenning van faciliteiten, is in lid 2 bepaald dat, mede uit het oogpunt van rechtszekerheid, dit bij afzonderlijke wet plaatsvindt.

Indien na verloop van tijd blijkt dat de werking van deze bepaling moet worden uitgebreid danwel aangepast, biedt lid 3 de mogelijkheid om bij staatsbesluit hierin te voorzien. Met name kan hierbij worden gedacht aan gevallen waarin bij een lagere investeringsbedrag de te verwachten effecten van zo'n investering, afhankelijk van de sector waarin wordt geïnvesteerd, min of meer vergelijkbaar zijn met hetgeen in dit opzicht verwachtbaar is van een investering met een tegenwaarde van 50 miljoen US dollar.

Artikel 26

Dit artikel bevat een overgangsregeling voor faciliteiten, die voor de invoering van deze wet zijn verleend op grond van de Investeringswet 1960, de Decreet Mijnbouw, de Petroleumwet 1990, het Grondstoffenbesluit, dan wel bij afzonderlijke wet zijn verleend, zoals bijvoorbeeld met betrekking tot de Brokopondo-overeenkomst. Deze faciliteiten blijven van toepassing voor de duur van de periode, waarvoor deze zijn verleend. Lid 3 bevat de optie om te kiezen voor vergelijkbare faciliteiten uit de Investeringswet 2001, voor het geval deze ruimer zijn dan de eerder toegekende faciliteiten. Faciliteiten die bij afzonderlijke wet zijn toegekend komen evenwel niet in aanmerking voor deze optie.

Artikel 27

Deze regeling is opgenomen uit het oogpunt van rechtszekerheid. Dit betekent dat de uitvoering van de verschillende faciliteiten uit deze wet wordt beheerst door de bepalingen, die gelden ten tijde van de investering in de betreffende bedrijfsmiddelen.

Tevens betekent dit dat bij een wijziging in het wettelijke regime van een bepaalde faciliteit, de bepaling, zoals die luidde vóór de wijziging, van toepassing blijft op de investeringen, die hebben plaatsgevonden voor het tijdstip, waarop die wijziging in werking treedt. Dit artikel ziet bijvoorbeeld op een wijziging van de percentages voor de investeringsaftrek of van de regio- en milieulijst. Deze wijzigingen gelden dan uitsluitend voor de investeringen verricht vanaf de ingangsdatum van de wijzigingen.

Artikel 28

Deze bepaling regelt de overgang van faciliteiten uit deze wet op een andere ondernemer, in het kader van een zogenaamde geruisloze overgang overeenkomstig artikel 7, lid 7, Inkomstenbelasting 1922. De Inspecteur der Directe Belastingen kan op grond van laatstgenoemde bepaling, onder door hem te stellen voorwaarden, op verzoek beslissen bij de omzetting van een onderneming, die niet in de vorm van een vennootschap wordt gedreven in een wel in zodanige vorm gedreven onderneming of bij de overgang van een onderneming door het overlijden van de belastingplichtige, de belastingheffing ter zake van de bij de omzetting of overgang behaalde winst geheel of gedeeltelijk achterwege te laten. Deze faciliteit is in de Inkomstenbelasting 1922 opgenomen om de continuïteit van de onderneming niet in gevaar te brengen.

In lid 1 is bepaald dat een op grond van deze wet verleende faciliteit uitsluitend kan worden toegepast door degene door of namens wie het verzoek om verlening van de faciliteit is gedaan. Zonder nadere voorziening, vervallen verleende faciliteiten bij omzetting of overgang van de onderneming.

Lid 2 regelt de voorziening in verband met de omzetting van een onderneming/niet-naamloze vennootschap in een naamloze vennootschap, terwijl lid 3 handelt over de overgang van een onderneming/niet naamloze vennootschap door overlijden.

In lid 4 is bepaald, dat bij staatsbesluit nadere voorwaarden kunnen worden gesteld ter zake van een omzetting of overgang op grond van de leden 2 en 3.

Artikel 29

Dit artikel regelt de bevoegdheid van de Minister om ingevolge deze wet genomen beslissingen te publiceren in het Advertentieblad van de Republiek Suriname.

Artikel 30

In dit artikel is onder meer geregeld dat deze wet wordt aangehaald als Investeringswet 2001. Dit artikel spreekt verder voor zich en behoeft derhalve geen nadere toelichting.

Paramaribo, 14 maart 2001,

R.R.VENETIAAN.